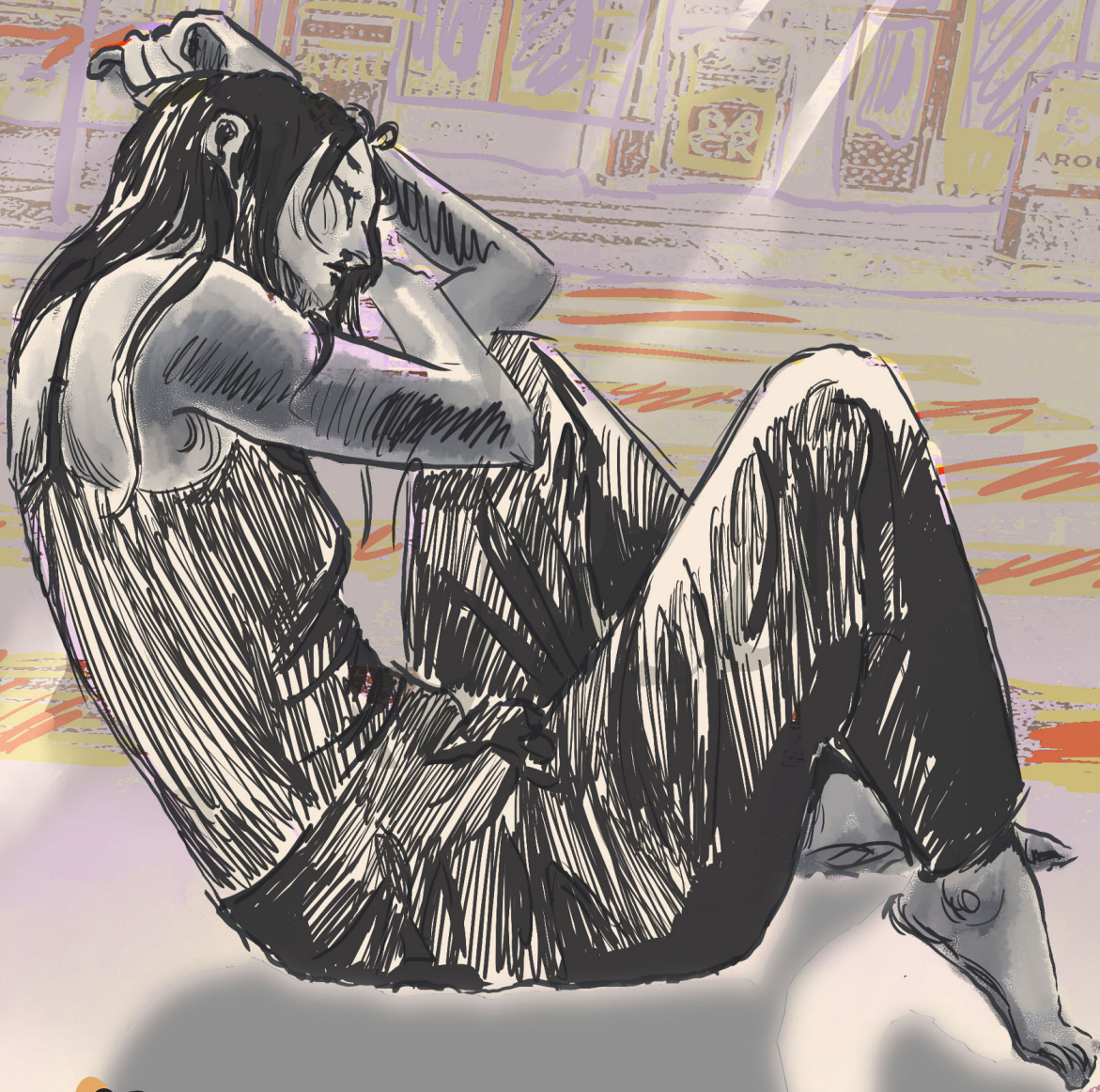

MADZINE IV

ar.
200t

MAD
Pride

Zina conține texte și imagini (în ordine alfabetică) de: Anna Ban, Alexandra Marin, andreea vlădulescu, Cristina, Daria Lazăr, Emilia Mardare, Fen Fotache, Gabri Roșca, Ghost girl from the streets, I. M., Karla Manea, Nichola T., Nóra Ugron, oana ungureanu, Paul-Daniel Golban, sixty, Sophia, Victoria Jilăveanu, Viviana, Vlad-Laurențiu Moț, vladimir taroi

Coordonare, editare, corectură: flavexine, Nichola T., vlad teodor, oana ungureanu

Tehnoredactare: alex horghidan

Ilustrație copertă: Alexandra Marin

Design copertă: Nichola T.

MADZINE IV
© Mad Pride România, 2024

Această antologie a apărut cu sprijinul
festivalului de cultură queer art200.

**Cofinanțat de
Uniunea Europeană**

Publicație realizată în cadrul proiectului „art200 x MadZine: sănătate mintală în comunitatea LGBTQ”, co-finanțat în cadrul programului PROTEUS, implementat de CeRe - Centrul de Resurse pentru participare publică. Programul PROTEUS este co-finanțat de Uniunea Europeană. Punctele de vedere și opiniile exprimate aparțin exclusiv autorilor și nu reflectă în mod necesar opinia Uniunii Europene sau a Agenției Executive Europene pentru Educație și Cultură. Nici Uniunea Europeană și nici autoritatea finanțatoare nu pot fi considerate responsabile pentru acestea.

PROIECT CO-FINANȚAT DE:

„Festivalul art200, ediția a cincea” este un proiect co-finanțat de Administrația Fondului Cultural Național. Proiectul nu reprezintă în mod necesar poziția Administrației Fondului Cultural Național. AFCN nu este responsabilă de conținutul proiectului sau de modul în care rezultatele proiectului pot fi folosite. Acestea sunt în întregime responsabilitatea beneficiarului finanțării.

MADZINE

IV

Acesta este cel de-al patrulea număr al Mad Zine — zina (mare cât o antologie) pe care o încropim (aproape) an de an, cu sprijinul proiectului cultural Art200, din superbe creații pe care persoane din comunitățile mad și neurodivergente ni le trimit. Vrem deci să începem cu recunoștință, mulțumind nespus artistxlor că împart cu noi și cu voi o parte din ele/ex/ei sub formă de ilustrații, fotografii, poeme, eseuri, pagini de jurnal și așa mai departe — mulțumim de efort, de răbdare, de curajul vulnerabilizării, mulțumim că existați. Vrem să mulțumim și echipei Art200 care ne susține an de an pentru elaborarea zinei și care ne-a fost alături în acest proiect încă de la început — Mad zine este și a lor la fel de mult cum este a noastră.

Creațiile reflectă experiența vieții ca persoană mad, cu suferințe/afecțiuni/ cum-vrei-să-le-spui psihice, neurodivergentă, cu dizabilități, cu sau fără diagnostice „oficiale” — credem în autonomia propriilor noastre fire narrative și în rescrierea discursului despre noi, prin noi și cu noi înșine, în modurile în care acest lucru are sens pentru noi și pentru viețile noastre. Dorim a menționa faptul că unul dintre scopurile acestei zine a fost mereu de a oferi spațiu de exprimare persoanelor din comunitățile vulnerabile menționate (și nu numai, multx dintre noi aflându-ne la intersecția mai multor identități marginalizate), iar unul din modurile prin care facem asta este acela de a ne împotrivi valorilor elitiste și clasiste normative, considerând că exprimarea prin artă este un drept și o reproducere a vocilor vulnerabile. De asemenea, suntem conștientx că în materiale pot fi menționate anumite experiențe și termeni în sens derogatoriu sau care provoacă disconfort, dar care fac parte din autenticitatea experiențelor artistxlor ce merită vizibilitatea și conștientizarea acestora așa cum sunt ele.

Ordinea textelor și ilustrațiilor a fost aleasă cu scopul de a parcurge zina într-un mod fluid, oferind un repaus între nivelele de intensitate și de lungime ale materialelor. Am decis să existe o oarecare linearitate în așezarea textelor, remarcată prin elementele și instanțele din tot parcursul vieții, explorând trăiri și identități într-o lume sanistă, începând cu copilăriile noastre, acolo unde multx dintre noi și-au format modele de comportament, de gândire și de relaționare care ne afectează negativ până și în zilele de azi, redirectionându-ne la circumstanțele nefaste în care ne găsim de multe ori într-o lume care nu ne înțelege și nu ne vrea, unde ne simțim singurx și abandonatx; și încheind într-o notă relativ optimistă, cu credințe în alianță și siguranță, în spații mentale și comunitare, unde ne putem adăposti. Imaginile au fost ordonate în funcție de texte într-o oarecare măsură, uneori abordând tematici similare sau transmițând mesaje care nouă ni s-au părut că ar coincide, însă fără a fi în mod direct corelate textelor lângă care se află și fiind considerate elemente de sine stătătoare (cu câteva mici excepții, unde textul vine la pachet cu imaginea).

Este important de menționat că acest număr este o combinație de contribuții de diverse feluri, cu amprente diferite, atât scrise, cât și vizuale, ce au fost majoritar trimise pentru a fi publicate în 2023. Din cauza lipsei de resurse — financiare, dar mai ales umane și emoționale — zina de anul trecut nu a mai apărut, lucru ce ne-a determinat ca anul acesta să nu mai facem un alt apel de contribuții, ci să folosim materialele trimise anterior (în măsura în care artistx au dorit). Acest lucru înseamnă totuși că materialele nu sunt la fel de relevante din punct de vedere socio-politic cum ar fi fost dacă erau scrise anul acesta — de pildă, nu este menționat genocidul palestinian, pentru că acesta nu se dezlănțuise la forma lui actuală încă.

Ținem totuși să menționăm cât de important este să fim conștientx de ceea ce se întâmplă în jurul nostru și să luptăm zi de zi în toate modurile în care putem, nu doar pentru cauzele care ne implică în mod direct, precum drepturile persoanelor cu suferințe psihice, mad, neurodivergente, cu dizabilități și/sau nebune, dar pentru eliberare colectivă și bunăstarea tuturor ființelor umane și nonumane de pe pământ, precum și a pământului propriu zis, aceste cauze fiind fără doar și poate profund interconectate. Nici de partea cealaltă nu avem vreo formă de injustiție care să aibe loc independent de celelalte, toate având aceleași cauze, profund interconectate și ele — colonialismul, capitalismul, imperialismul, șamd. Reiterăm că nimeni nu e liber până nu suntem totx, toate, toți liberx, de la cea mai vulnerabilx dintre noi în sus. Este responsabilitatea noastră, a tuturor, zi de zi și în toate modurile în care putem, să luptăm pentru o lume mai blândă și mai justă, să ne sprijinim reciproc, să ne consolidăm puterea și capacitatea colectivă, să dezvoltăm relații, comunități și coaliții pentru a

construi o lume creată de noi toți cu bunăstarea tuturor în minte, nu doar a celor din poziții de putere și privilegiu, nu numai pentru cei care se încadrează în normă, nu doar pentru cei care sunt considerați suficient de civilizați, abili, respectabili, albi, conformi.

Despre noi

Mad Pride este mișcarea internațională a supraviețuitorilor și utilizatorilor conștiente ale psihiatriei, a persoanelor mad și neurodivergente sătule de norme, reguli, infrastructuri create fără a avea în vedere și viețile sau nevoile noastre, a celor ce luptă împotriva instituțiilor opresive care ne sedează, întemnițează, patologizează, torturează psihic și fizic. Respingem modelul biomedical paternalist în care devierea psihologică, neurologică și comportamentală de la normele culturale reprezintă o boală ce trebuie tratată cum consideră psihiatrii, psihologii, academicienii sau alți „specialiști” care au impresia că știu mai bine decât noi ce avem nevoie, ce se întâmplă cu noi, cum ar trebui gestionate dificultățile noastre în ceea ce privește navigarea unei lumi care e creată împotriva noastră, șamd. Luptăm pentru dreptul la autodeterminare și autoreprezentare a tuturor persoanelor cu suferințe psihice, mad, neurodivergente și urmărim revendicarea și subminarea folosirii în sens peiorativ a termenilor precum „nebun” sau „schizofrenic”. Luptăm pentru eliberare colectivă și bunăstarea tuturor persoanelor, pornind de la cele din grupurile cele mai marginalizate și mai vulnerabile. Cerem schimbarea paradigmatelor actuale când vine vorba de traiul într-o societate — crearea de practici de ajutorare reciprocă și sprijin comunitar; crearea unor alternative mai blânde, comunitare, empatică și informate pentru a gestiona dificultățile cu care ne confruntăm zi de zi ca persoane mad și neurodivergente (dar nu numai); încurajarea unei societăți mai juste, bazate pe compasiune și grijă față de tot ce ne înconjoară; împărțirea și utilizarea resurselor în moduri sustenabile și juste pentru noi și ceea ce ne înconjoară (locuire socială și/sau accesibilă pentru fiecare, garantarea resurselor necesare pentru un trai cel puțin decent, sprijin comunitar în funcție de nevoi, practici de descreștere, respectarea animalelor nonumane, etc).

Pentru o scurtă istorie a mișcării Mad Pride vezi articolul Freedom News intitulat „The Lunatics Are Back In Town”⁽¹⁾ sau răsfoiește paginile noastre de pe rețelele sociale.

Pe această cale vrem și să invităm cititorx neurodivergentx, mad/ nebunx și/sau în suferință să devină membrx ai grupului de facebook Cuibușor, o comunitate unde ne putem spune of-urile și cerem / oferim ajutor emoțional, social, pragmatic și financiar reciproc.

Xoxo,

Sperăm să ne auzim cu bine și speranță în suflet,
vă urăm la cât mai multe idei și practici revoluționare

1) Freedom News, 2022. The lunatics are back in town: Bringing mad pride back. Disponibil online.`

Note de conținut

Scopul avertizărilor de conținut este să oferim celorlalți oportunitatea de a alege dacă, ce și când vor să citească fiecare text în parte, în funcție de contextele personale. Spre exemplu, o persoană cu fobie de ace, poate evita un text care detaliază o procedură care implică seringi, însă alege să citească un text care descrie abuz emoțional pentru că o face să se simtă mai puțin singură.

De-a lungul experienței noastre de editori, scriitori și cititori, mai multe dintre noi și cunoștii noastre am observat că ne influențează negativ simpla citire a avertizărilor de conținut la începutul unui text (deja declanșând practic o reacție la respectivul „trigger”⁽²⁾), acestea rămânând totuși extrem de utile pentru altele dintre noi.

Acest lucru ne-a determinat să optăm pentru elaborarea unei liste cu toate notele de conținut la finalul zinei. Astfel, cei ce vor să evite anumite subiecte o pot face după consultarea listei în prealabil, iar cele ce vor să evite lista cu totul o pot face mai ușor.

2) trigger = declanșator (de obicei se referă la a declanșa o stare/amintire neplăcută/traumatică)

Atunci când primești eticheta de „nebun”, pare o sentință definitivă. Lumea începe să se sfărâme în jurul tău ca un fursec, oamenii te privesc cu milă, intervine și frica de o potențială contagiune. Medicul curant care te întreabă dacă ești de acord cu un consult psihiatric fuge din salon când începi să plâni. Ești o bombă cu ceas umană gata să explodeze. Norul ciupercă de tristețe decimează realitatea normativă.

Oare a început când aveai trei ani și te-ai trezit în mijlocul nopții pe fundalul vocii mamei tale, care se chinuia să amenințe convingător că te ia cu ea și pleacă? O fi început în anul II de facultate, când ideea de a dispărea părea atât de apetisantă încât îi trimiteai iubitului tău încornorat mesaje de adio, după care îți închideai telefonul și mergeai bezmetic oriunde te purtau picioarele? A început în liceu, când te priveai din afara propriului corp cum reciti lecția la științele naturii, după ce în noaptea de dinainte încasaseși bătăi inumane de la propriul tată și plânseși până în zori?

Ei spun că a început cu propriul tău copil, o mică larvă care ți-a plagiat asumat nasul și bărbia, cu urletele ei de neconsolat în miez de noapte. Mă arată cu degetul și mă acuză că nu știu să-mi gestionez stresul, că nu știu să mă odihnesc, că nu știu să cer și să accept ajutor. Nu își pot imagina o lume în care ajutorul nu există, o lume în care nu vine nimeni să te salveze. Acolo locuiesc eu, acolo îmi legăn copilul proaspăt înțărcat, iar existența ei recolorează amintirile desaturate din propria mea copilărie falimentară.

Nu vreau să-mi plâng de milă, dar plâng în cabinetul medicului curant. Disperarea e atât de nouă încât foșnește în ambalajul ei de plastic. Vine tot de la copil. Disperarea de a fi sănătoasă, de a trăi pentru a-i fi alături, disperarea că sunt un părinte groaznic, conform moștenirii ancestrale, disperarea de a-i lăsa

moștenire o lume monstruoasă, care te înghite întreg și te scuipă ca pe un boț de Hubba Bubba.

Mersul la psihiatru, ce simulacru, ce pervertire consumeristă a unei legături autentice de prietenie. În golul abandonului total, psihiatrul stă ca un mic Buddha care îmi promite că voi scăpa cu viață, dar eu nu îl cred. Viața psihiatrului nu are nimic de-a face cu viața mea. Am impresia că oamenii cu mințile sănătoase nu sunt capabili decât de compătimire.

Mi-e greu să trăiesc într-o lume clădită pentru normativii blonzi cu ochi albaștri care nu plâng în spital de grija bebelușului lor. Noaptea îmi impun să visez cum o armată de neurodivergenți ca mine cucerește lumea. În izolarea care vine cu problemele mintale, învăț să fiu mai blândă cu mine și să mă urăsc mai puțin, pentru că nu sunt Keira Knightley sau Susan Sontag – dar mi se spune că nu voi fi demnă de iubirea copilului meu dacă nu sunt frumoasă, iar eu nu pot fi frumoasă, eu nu pot nici măcar să dorm.

Mă simt deseori de parcă sunt cu capul sub apă, urlând de durere neauzită de nimeni. Bolile mintale au abilitatea extraordinară de a fi siderante și invizibile în același timp. Dacă nimeni nu te întreabă ce faci, oare chiar te simți rău? Singurătatea îți dă timp să dai vina pe hormoni, mediu familial, statut social, ereditate, dar mai ales pe tine. De ce ești așa și nu poți fi altfel? E deosebit de greu să treci peste impresia că dacă ți-ai dori suficient de mult, te-ai putea trezi într-o dimineată vindecată de puterea propriei voințe. Dar atunci când primești eticheta de „nebun”, sentința e definitivă. Rămân urme în baza de date a CAS-ului, în privirile compătimitoare ale celorlalți, în propriul suflet. Rămâne singurătatea, pentru care nu există surrogat în terapie. Rămâne conflictul perpetuu între dorința de a dispărea și datoria de a-ți crește copilul. Cei doi lupi din mine se numesc nihilism și iubire parentală.

Nebunia mea e o tăcere răsunătoare, e zgomotul unei încăperi la ușa căreia nu bate nimeni. Oricât aș încerca să despachetez în terapie, se pare că nu ajung niciodată la măduva gumată a problemei. Dar chiar dacă mi-am pierdut mințile, nu mi-am pierdut pofta de mâncare. Continui să sap după miez cu foame, ca o bestie cu părul rărit și unghii friabile.

Înțeleg atât de bine femeile care îșiucid copiii și apoi se sinucid. Le înțeleg scufundarea în melasa propriei minți. Fac o notă mentală să le pomenesc, să le vizualizez, să fiu blândă cu ele, să le spun că le iubesc atunci când restul lumii le arată cu degetul. Fiecare dintre noi e închisă în bobul ei de disperare, dar poate că toate aceste perle blestemate formează un ciorchine atunci când sunt privite de la distanța corespunzătoare.

nest — Viviana

Perforare — Paul-Daniel Golban

sarcină electrică nedorită

— Emilia Mardare

10 Septembrie 2023

„da, mă gândeam eu că ești așa...”

dorm doar pe partea patului

în care ai vrut tu să dormi

doar eu mă întorc

știi să ajung cu ochii închiși printre cruci de beton și marmură

adorm pe florile ofilite în miros de chibrit și lumânare

ești vie doar în REM

mă jucam doar cu prietena mea imaginară când aveam trei ani

după ce mama a zis că nu o vede s-a supărat pe mine

mă jucam doar singură la cinci ani

dumnezeu știe când păcătuiesc cu gândul

„ești specială”

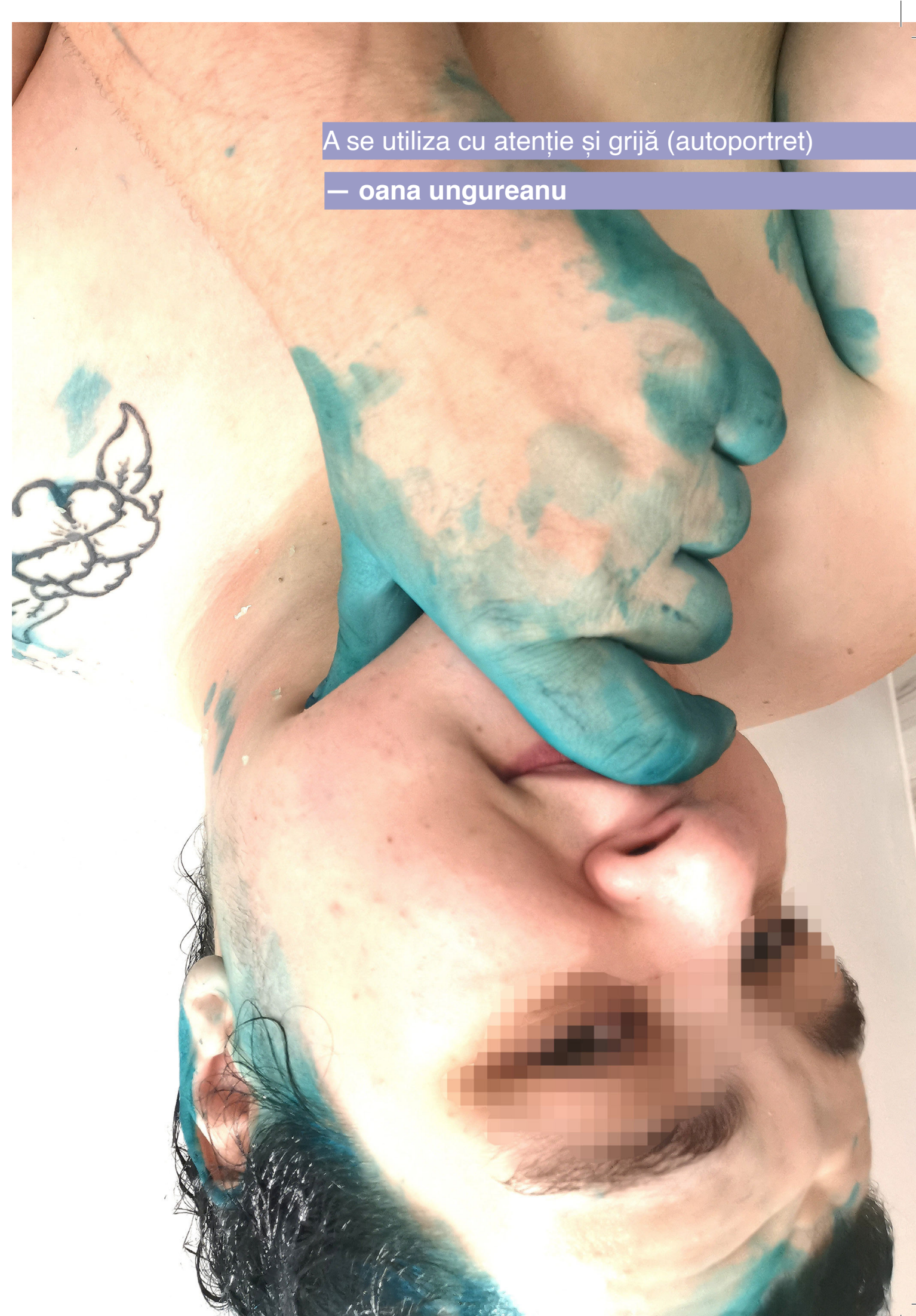
trimite armata de îngeri pitici să mă înconjoare

îmi îngheață picioarele cu aripile lor metalice
îmi e frică de întuneric
aud șoapte din canalizare noaptea
mă cheamă
nu mă pot privi din oglindă
am învățat de mică să accept că singurătatea nu există
„îți admir curajul de a fi atât de diferită”
ești femeie de când te naști
în atâția ani am crescut în mine
destui copii care o pot lua de la început
atunci când vor reuși să preia controlul

„ești un caz foarte rar”
într-o zi mă voi trezi și te voi uita – tot ce ai făcut pentru mine
iartă-mă și găsește-mă din nou
între wați și prafuri albe
dulapuri răsturnate și geamuri sparte
cearșaful meu alb va fi gazda altcuiva
tu ești în liniștea ecoului clopotului de sticlă

A se utiliza cu atenție și grijă (autoportret)

— oana ungureanu

scaunul pe care a stat — Gabri Roșca

Scaunul pe care a stat ultima oară băiatul în casa ce aparținea bunicii mele, la ziua mea de naștere. Poate că împlineam 6 ani, nu îmi pot aduce aminte. Ne jucam majoritar la el, părinții lui fiind de altă religie și foarte stricți cu timpul petrecut afară. Singurele momente în care avea voie să se afle undeva fără supraveghere erau momentele cu mine. Acestea fiind și singurele momente în care putea să-și exploreze sexualitatea. Când se uita la televizor, un părinte era mereu în spatele lui cu telecomanda reglând sonorul și alegând canalul potrivit vârstei sale.

Chiuveta în care mă spălam obsesiv pe mâini după fiecare atingere (oricât de plăpândă) a acelu scaun când am mai crescut și am început să conștientizez, bunica și mama mea comparându-mă mereu cu baba Safta, o bătrânică ce, după spusele lor, era tulburată și începuse să-și spele mâinile foarte des și foarte atent. Așa, ca baba Safta dezvoltasem și eu primele compulsii, spălându-mă minute în șir ca un doctor chirurg.

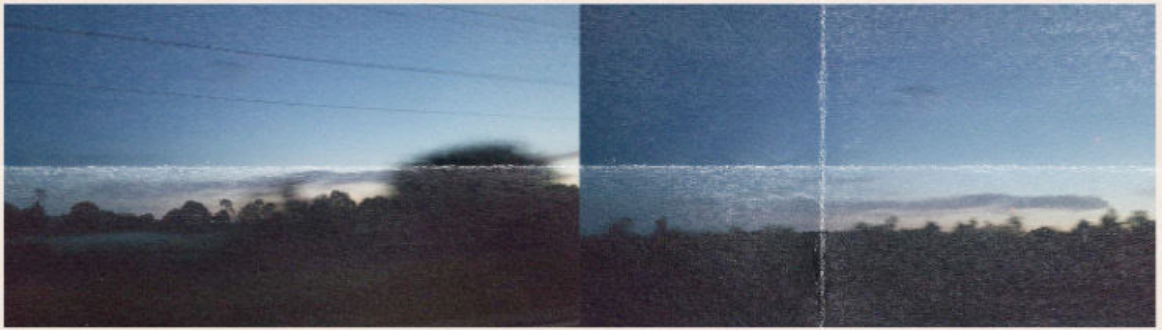

În mișcare — Paul-Daniel Golban

„Dacă exista teoria evoluționistă
Pesemne c-ar fi acționat cumva
Să scape lumea de tine.”
Așa mi-a spus tata odată.
Nici măcar de nervi, nici măcar de supărare,
Nici de jale, nici de frică.
Ca un „bună ziua” aruncat
Către un vecin sau doi.
Numai de-ar scăpa lumea asta mare
De genele mele stricate.
Dacă genele mele ar lua formă materială
Îmi imaginez paharul lăsat cu lapte
Peste noapte în chiuvetă
Cu mușegai de trei degete
Cu muște șiroind
Cu gândaci încolțind

Lăsat de lume
Să treacă în neființă –
O lume care nu l-a vrut.
„Dacă ai o mamă cu depresie,
Sunt 80% șanse să te naști cu depresie”,
îmi spune tata.
În genele astea stă încifrată
Întreaga amărăciune a vieții mele.
Nu în țipetele lor,
Nu în auzul lor,
Nici în ziua aia blestemată
Când am implorat-o pe mama
Să mă lase la terapie, că altfel mor –
Și mi-a spus să mor.
Dacă aveam gene faste,
Ziua aia ar fi fost ca oricare alta.
Dar genele mele sunt nefaste
Și uite-așa, „nu am aderență la viață”,
Conform lui tata.
Poate are dreptate tata:
Dacă exista teoria evoluționistă
Pesemne c-ar fi acționat cumva
Să scape lumea de mine.
Dar iată, sunt aici –

Plângând, dar vie
Suferind, dar vie
Urlând, dar vie.
Și atunci îmi spun
Că poate genele astea ale mele
Sunt și ele bune
La ceva.

4 am - 5 am — Paul-Daniel Golban

8 August 2023. 00:24

Îmi amintesc de mama, de copilăria mea. Cum mă duceam la ea să o pup, să o iau în brațe, iar ea mă respingea. Îmi zicea că e prea mult, că sunt sufocantă, că am un interes să vin să fac asta. Interesul meu era să fiu iubită. Iar dacă iubești și arăți că iubești, TREBUIE să fii iubită înapoi și să ți se arate că ești iubită.

Voiam să îi aduc aminte că sunt acolo și să nu uite de mine. Voiam să îmi mențin teritoriul, spațiul, să trag limite clare și un semnal de alarmă. „Sunt aici, aici este locul meu și nu vreau să dispar în umbra altcuiva”.

Umbra era – „Vasilică”, plânsete, colici, luxație de șold, ghips, recuperare, milă, simpatie, primii pași, „aia mică”. Nu mai eram „aia mică”.

Umbra era când tata a devenit iritat de tot ce făceam și mă certa adesea, chiar și când nu înțelegeam cu ce ar fi fost posibil să greșesc. Mama, nervoasă, l-a certat la rându-i și i-a zis să nu se mai ia de mine din orice. A continuat la fel. Minciuni. „Stai liniștită, pui. Tot tu o să rămâi pe primul loc”. Minciuni. Asta mi-a zis când eram la mamaia, doar noi doi pe alee, așteptând ca mama să iasă afară și să plecăm acasă. Ne-am luat în brațe. Uneori – rar – îmi zicea fix ce mi-aș fi dorit să aud, făcea ce mi-ar fi plăcut să facă toată viața.

Mama, nervoasă, mă certa. Ceva legat de școală sau că sunt leneșă și că nu o ajut. Eu tăceam. Defensiva e cea mai bună ofensivă. Mă duceam în cameră, mă abțineam din răspuseri să nu trântesc ușa, să nu dau cu pumnii în pereți. Eu eram tăcere dușmănoasă.

Tata venind în cameră și întrebând dacă sunt bine. Mă ia în brațe – e incomod și nenatural să mă țină așa și atât de mult timp. Mă crispez, urăsc că

mă vede așa – el sau oricine altcineva – îmi curg lacrimi tăcute pe obraji. Plâng fără să suspin. Mi-aș dori să mă țină așa mereu. Îl iau și eu în brațe – tot într-o crispă. Nu e normal. Șchioapătă compasiunea. Mă gândesc de ce l-a apucat fix acum să facă asta. Mă gândesc de câte ori chiar el m-a făcut să mă simt așa. Mă gândesc cum el o să se simtă bine cu sine că a făcut asta pentru mine și mă înfurie. Supărarea mea nu e validarea ta.

Supărarea mea nu e validarea ta.

Nu vreau să te simți bine zicându-ți „Ce părinte bun sunt!”. Nu ești. Și tot te iubesc atât de tare. Și, totuși, aș vrea să mă ții în brațe până mi se termină plânsul și nu rămâne decât calm în gâtul meu. Aș vrea să mă simt în siguranță cu tine mereu. Și nu mă simt.

M-ai întrebat dacă merg la terapie din cauza voastră, din cauza ta, în drumul spre Miercurea Ciuc. Abia îmi luasem permisul și mi-ai promis că mă lași pe mine să conduc înapoi spre casă, ca să mă învăț. Ca să fiu pregătită pentru când mai pleci tu. Nici nu știam ce să-ți răspund, eram foarte surprinsă că te-ai gândit la asta. Nu știam ce să-ți răspund. Nu ne era bine, cu siguranță, însă n-am vrut să te rănesc. Ți-am zis că e din cauza liceului, cât de stresant fusese la început, și că după am rămas ca să fac dezvoltare personală. Păraai mulțumit de răspuns. Sau poate că erai ușurat. Eu mă gândeam că o să crezi că sunt bani dați degeaba, dar n-ai mai spus nimic. Eu eram ușurată.

În secunda aia, când am simțit că te îndrepti spre mine, mi-aș fi dorit să îți spun totul despre mine – cine sunt, ce îmi place să fac, ce aspirații am. A trecut. Mi-aș fi dorit să îți spun că mi-e dor de noi, de cum eram în copilărie, că țin la tine foarte mult, că sunt recunoscătoare pentru câte eforturi ai făcut și faci pentru mine și că mi-ar plăcea să te cunosc mai bine și să ne îmbrățișăm mai mult. A trecut.

Pot să te iubesc așa cum ești tu și să îmi doresc să nu devin niciodată ca tine?

All hope abandon, ye who enter here
All hope abandon, ye who enter here
All hope abandon, ye who enter here

Through me you pass into the city of woe;
Through me you pass into eternal pain;
Through me among the people lost for aye.

The path to Paradise begins in hell;
The path to Paradise begins in hell;
The path to Paradise begins in hell.

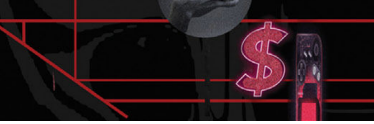
SATAN RULES

Permanent limitations

PAIN SUFFERING

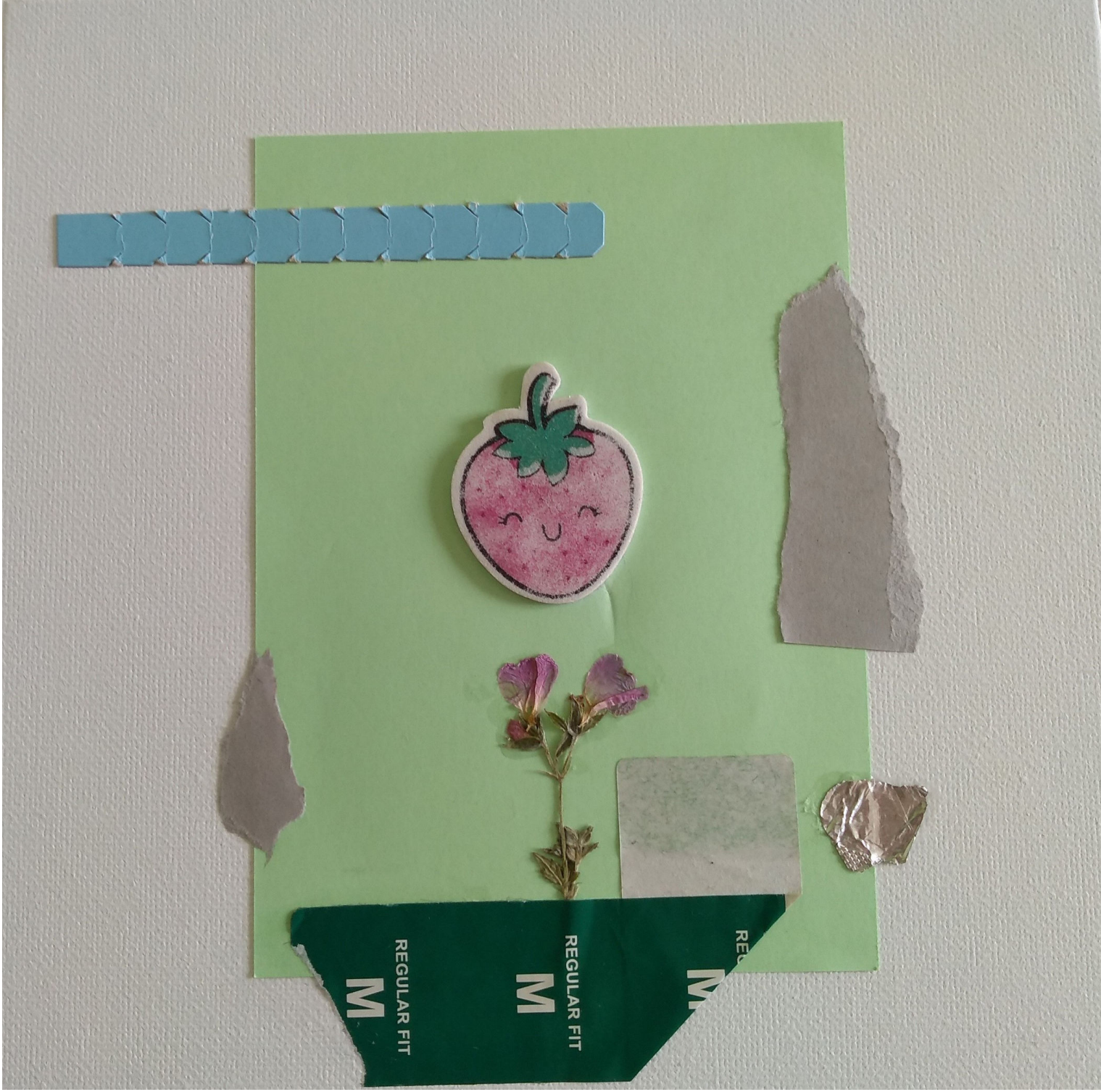
Mama — Vlad-Laurențiu Moț

Am visat tinerețea și ea m-a visat pe mine,
Am fost prea chinuită de ce e și prea mințită de ce nu e,
Am plâns și am murit și am fugit de tot,
M-am devorat în mii de încercări de sine
Și am fugit înapoi la tine,
Acolo în camere ieftine și prostituția din Arad,
Acolo mi-am găsit banii și scăparea
printre cristale și dealeri și frică și singurătate
am răzbătut singură și singur,
Am răzbătut mort și moartă
și tu te uita la mine cum mor
și eu mă uitam la mine cum mor
și mama și tata se uitau
și ei râdeau de mine când mă spânzuram public
și nu îți interesa cine sunt și ce fac
Eram un prăjitor de pâine lăsat pe noptieră

și ei nu voiau pâine tot timpul
și eu nu știam să fac altceva căci așa am fost născută
și așa am fost folosită
și așa am ajuns ieftină și moartă printre sticle de bere
și bărbați ce mă violau
Psihic și fizic
Psihic și fizic muream de cinci ori pe zi
și ei se uitau la mine și mă foloseau
și eu îi foloseam pentru droguri
și ei mă foloseau pentru tinerețe
și așa am murit dragă mamă
Și tu te uitai la televizor și uitai de mine
și nu m-ai cunoscut niciodată,
dar nici nu mi-ai dat voie să mă prezint
printre vomă și pierderea demnității
am renăscut în frică și abandon și haos
am mers cu picioarele retezate și am răzbit,
iar tu (nu) ai fost acolo
și eu am plecat de mult,
Mama.

Eerie evolution, 2021 — Vlad-Laurențiu Moț

Smiley face - colaj pe pânză — Paul-Daniel Golban

Soare negru — Paul-Daniel Golban

Într-o zi s-a întruchipat neprevăzutul
A venit din senin
Într-o zi nesperat de senină atât de negru
Sau ar fi trebuit ca norii să fie senini
Dar nu au fost
După cum nici clipirile soarelui negru nu sunt
Atât a fost – un soare negru neprevăzut
Pe care l-am atins și totuși am orbit
Totuși – acest cuvânt nesperat de greu
În care se vede croncănitul ciorilor
Zâmbesc greu
Vine o toamnă grea
Dar și vara a fost ca toamna
Ce împrumută din lumina grea

Nădejde — oana ungureanu

Diss0 — Alexandra Marin

Sâmbătă, 27 Iunie 2020

Mă simt foarte singură.

Am ajuns să cred că mereu voi reveni aici, la sentimentul ăsta. Îmi tot spun (de fapt, spun și altora) că îmi place să fiu singură, să am spațiul meu, să nu trebuiască să exist pentru nimeni altcineva în afară de mine, dar cred că în adâncul meu știu că ăsta e doar un alt mecanism de apărare.

Dintotdeauna am tins să nu îmi fac așteptări mari în legătură cu lucrurile pe care le pot dobândi tocmai ca să nu fiu dezamăgită atunci când chiar nu le voi dobândi. Așa fac cu examenele, cu activitățile din afara mediului academic, cu visurile mele și chiar cu relațiile pe care le am. Niciodată nu îndrăznesc să cer mai mult decât minimul lor pentru a mă feri de dezamăgirea de a nu primi. Așa cred că abordez majoritatea domeniilor din viața mea. Cristina, care nu cere nimic niciodată, dar care primește lucruri. Lucruri care pentru alții nu înseamnă foarte mult, lucruri luate de-a gata de către ceilalți, lucruri care se încadrează la minimul necesar pentru alți oameni de vârsta mea. Le primesc și tac și nu îndrăznesc la mai mult niciodată. Și toată viața aud remarci despre cum nu îmi convine nimic, cum nu îmi doresc nimic, cum nu fac nimic, cum nu am nicio ambiție. Și e adevărat. Nu am nicio ambiție. Dar de ce?

Tot ce am prețuit până la vârsta asta sunt legăturile interumane. Asta e tot ce am dobândit prin efortul meu propriu, cu forța mea de înțelegere, cu caracterul pe care mi l-am format. Dar e oare posibil să spună cineva vreodată că a dobândit o altă persoană? Nu cred. Nu avem drept asupra nimănui și nimeni nu are drept asupra noastră. Așa că suntem singuri.

Sunt conștientă că nu sunt specială, că nu doar eu simt singurătatea asta, însă mă întreb doar dacă cineva dintre oamenii pe care îi cunosc se mai simte așa zdrobit și istovit de către ea.

Nici măcar eu nu înțeleg pe deplin ce se întâmplă cu mine. Mă simt foarte dezamăgită de tot și de toți, inclusiv de mine. Mai ales de mine.

Patru ani de terapie în care m-am mințit singură, în care mi-am spus că sunt în control și că sunt mai bine. Dar nici măcar nu știu de unde trebuia să ies mai bine. Mai bine decât ce? Ani de zile mi-am spus că modul în care mă simțeam se datora orientării mele sexuale, însă acum devin convinsă de faptul că problemele mele de atunci veneau dintr-un cu totul alt loc, pe care n-am reușit să îl descopăr nici până în momentul ăsta.

Mă simt foarte singură. Mereu m-am simțit singură. Doar că în ultimii ani m-am înconjurat cu atât de multe persoane încât ajunsesem să cred că n-am cum să fiu singură. Dar sunt.

Am ajuns iar să mă gândesc la lucruri care mi-ar putea face rău, gânduri care se tot repetă și în care găsesc un oarecare confort. Simt o nevoie de autodistrugere. Îmi doresc să nu exist, dar nu vreau să mor. Vreau să îmi fac rău, dar nu vreau să stau față în față cu consecințele de după. Și mai am în minte faptul că, dacă voi pica acolo, dacă chiar voi ajunge să încerc să mă distrug, atunci e posibil să nu mă mai pot ridica niciodată. Îmi e destul de greu să mă ridic și acum, dar în punctul acela, cel mai jos, aș avea nevoie de și mai multă forță ca să îl depășesc, iar eu nu știu dacă o am în mine.

Pe parcursul anilor, când m-am mai simțit așa, mi-am spus mereu că eu nu sunt așa. Am crezut că îmi doresc să fiu omul ăsta mizerabil ca să mă simt specială. Cred asta și acum. Alți oameni care spun aceleași lucruri ca mine se apucă de alcool, droguri, se automutilează, se sinucid. Eu îmi trăiesc viața de zi cu zi în continuare, iar asta mă face să mă simt ca o impoștă. Mă face să mă simt de parcă nici nu merită să discut despre lucrurile astea cu altcineva fiindcă oricum ceea ce simt eu în interior nu este compatibil cu ceea ce sunt eu în exterior, iar asta o face foarte greu de crezut. Că pot fi așa.

Nici eu nu înțeleg cum pot avea toată tristețea asta în mine și, totuși, să pot trăi o viață relativ normală, fără incidente speciale.

Știu că am vrut să vorbesc cu mama despre asta, despre cum m-am simțit acum câțiva ani, însă nu m-a luat în serios. Spune că ea știe cum e să ai depresie și mi-a dat de înțeles că nu e așa. Atunci ce am? Ce înseamnă că ai atunci când zi de zi te gândești cât de simplu ar fi totul dacă ai muri? Când veneam de la școală

și îmi atrăgea atenția orice șofer care mergea cu viteză mare, când mă uitam la crengile groase ale nucului în timp ce plângeam, când m-am tăiat pe mână o dată doar ca să simt că am putere asupra mea? Aș vrea să știu ce înseamnă, aș vrea să știu ce am, aș vrea să știu de unde vine și aș vrea să pot să mă repar.

Singura persoană căreia i-am spus vreodată lucrurile astea este R., însă R. nu m-ar putea ajuta nici dacă ar vrea. Oamenii cred (sau își impun să creadă ca să poată trăi cu conștiința împăcată) că e doar un episod, să spui unele lucruri brutal doar ca să te descarci și că o să treacă. Nimeni nu își va asuma vreodată responsabilitatea pentru un om „defect”. Viața e oricum destul de imprevizibilă și fără să ai grija unei persoane care nici măcar nu se poate baza pe propriul ei comportament.

Realizez că nu am fost sinceră niciodată pe deplin, că n-am putut să vorbesc despre lucrurile astea fiindcă nici eu nu mă credeam. Acum, cu cât ne maturizăm mai tare, cu atât ne chinuim mai mult să ne punem viața în ordine, iar nimeni nu mai are timp de nimeni.

Mi-aș dori doar să nu mă mai simt așa de singură mereu.

Sâmbătă, 7 Ianuarie 2023

Mă simt din nou groaznic.

Realizez tot mai mult că chiar există o problemă cu mine.

A mers totul atât de bine cu X. până acum, iar astăzi am simțit că parcă totul se destramă. Și din nou m-am simțit oribil dintr-odată. De parcă nu pot păstra ceva bun în viața mea. Și nu pot să nu mă gândesc la ce mi-a spus altcineva – că poate trebuie să rezolv niște lucruri la mine înainte să mai am o relație intimă cu cineva.

Astăzi m-am gândit din nou cum ar fi să mă sinucid – cât de repede ar dispărea pentru totdeauna durerea asta profundă pe care o car cu mine all the fucking time⁽³⁾ și pe care tot încerc să o amorțesc. Și, totuși, nu dispăre niciodată. E ca o umbră care apare fără niciun semn înainte și care se extinde instant peste toată viața mea și persoana mea. Nu știu cât o să mai pot suporta sentimentul ăsta. Parcă de fiecare dată apare și mai puternic și îmi este și mai frică de ce se poate întâmpla cu mine.

3) all the fucking time = tot timpul

Am încercat cum n-am mai încercat niciodată să am încredere într-un om. Am lăsat-o să-mi cunoască părțile astea mai negre și de care îmi este foarte rușine, iar acum că lucrurile se simt foarte incerte, eu mă simt foarte naivă. Naivă fiindcă am crezut că un om poate să mă accepte și – poate – să mă iubească exact așa cum sunt. Să mă vadă pe de-a-ntregul și să nu se sperie, să nu se simtă copleșit.

Nu știu încă sigur dacă asta se întâmplă sau dacă este doar în capul meu, însă modul în care s-au sincronizat lucrurile mă face să mă simt atât de prost cu mine.

Ce încredere să mai am în oameni după tot ce mi s-a întâmplat de-a lungul timpului? Iar chestia asta mi se pare că ar fi the last straw⁽⁴⁾ pentru mine. Dacă nici acum, când chiar am luat lucrurile pe rând și am încercat în mod conștient și cu un efort conștient să fac niște schimbări la mine, lucrurile nu o să iasă, atunci nu pot să nu mă gândesc că pur și simplu nu merit. Nu pot să fiu acceptată și iubită pentru ceea ce sunt. Nu pot să nu gândesc așa în momentul ăsta.

Vreau să mor mai mult ca niciodată. Tot se întâmplă asta – tot zic că dacă îmi mai dau timp, lucrurile se vor îmbunătăți. Dar dimpotrivă – cu cât trece timpul, cu atât simt și mai puternic că vreau să mă omor când mi se întâmplă cel mai random⁽⁵⁾ inconvenient. Pur și simplu simt că I can't take it anymore⁽⁶⁾ și că nu o să mai dureze mult până o să ajung la capătul puterilor.

URĂSC că mă simt așa. Mă urăsc că nu am puterea să văd altfel situația. Urăsc să mă simt atât de slabă.

Câtă speranță să mai și am?

Mă urăsc. Mă urăsc. Mă urăsc. Mă urăsc. Mă urăsc,

Nu o să pot fi niciodată fericită.

Și e atât de nedrept... Dar vina este doar a mea – fiindcă încă mai sper că cineva o să mă iubească așa.

4) the last straw = ultima picătură

5) random = aleatoriu

6) I can't take it anymore = nu mai suport

HANA — Viviana

L34 — Anna Ban

dacă ar fi cu 5 cm mai scundă, viața ei ar fi perfectă
ar putea să poarte blugi care să nu îi fie scurți
și în care să nu arate ca o rață
picioarele lungi sunt un inconvenient
și nu un atuu așa cum a fost învățată să creadă o viață întreagă
se simțea mult prea înaltă, mult prea căloasă,
deșirată și șleampătă
un trol ieșit din bârlog, pășind fără grație
și totuși nu se putea spune că nu a încercat

AboutYou

Answear

Asos

Bershka

Cropp

Sinsay

Stradivarius

Zara

zeci de conturi făcute

zeci de pagini luate la rând

zeci de vouchere de 5 %

zeci de curieri furioși întorși din drum

reflexii dismorfice

unii oameni au „probleme reale”,

iar alții doar nu pot ieși din casă dacă li se văd un pic șosetele

oricum, merită toată osteneala, își zicea

găsirea blugilor perfecți îi va reda încrederea

(asta dacă îi va găsi vreodată)

innermatrix — Viviana

EATMYFACEOUT — sixty

(nu) — Vlad-Laurențiu Moț

Sunt scrumul pe care îl aruncă atunci când răsare soarele

Sunt prețul prea scump

Sunt bandajul rupt de pe genunchi

Sunt tendințe și boală

(Nu mai) sunt mama,

Tu m-ai creat

Tu mi-ai dat ochi, boală și necaz

Tu m-ai dat lumii și lumea m-a dat nimănu.

Eu am fost brațul pe care îl amputau

Eu am fost bagajul pe care îl cărau

Eu am fost obiectul pe care îl scui-pau

Eu am fost tăcerea dintre tragedie și fericire

Eu am fost mijlocul de care trebuie să treci

(Nu mai) sunt mama pe care nu au avut-o

Sunt tăcerea dintre discuții prea grave

Sunt secretul pe care îl visează

Sunt visul pe care îl țin secret
Sunt ce n-au înțeles și sunt ce i-a înțeles
Sunt jucăria sexuală pe care o lasă pe noptieră când vine iubirea,
Sunt iubirea pe care n-au avut-o
Sunt ceea ce n-a avut nevoie de respect
Sunt drumul înainte de respect de sine
Sunt piatra pe care o aruncă în alții
Sunt vânătăile ascunse care se cicatrizează
Sunt un vas fără suflet care urlă după demnitate
Sunt ceea ce îi face să se cunoască și preșul pe care calcă
Sunt nihilism,
Sunt Hegel,
Sunt praful din cartea pe care au pierdut-o acum 20 de ani și au uitat
unde au uitat-o,
Sunt casa pe care n-am avut-o niciodată,
Sunt siguranța care vine după tragedie,
Sunt ce m-ai făcut, mama
Sunt un instrument care trezește conștiința, mama
Un obiect metafizic care există doar în amintiri,
Sunt amintirea care îi trezește când vor să se sinucidă,
Sunt frică, mama
Sunt obiect și ei sunt subiect,
Mi-e frică,
Și (nu) mai sunt.

Invisibility_or_SoManyIdentitiesAllHidden

— andreea vlădulescu

autoportret - luptă cu tulburarea psihică
purtându-mi geanta în formă de gâscan
— Gabri Roșca

ceva ce știi că poți sau nu poți, dar trebuie să duci toată viața ta, nu e întocmai ca mersul unui gâscan, dar se poate asemena, căci și el sâsâie și mușcă atunci când îi vine rândul, gândindu-se sau, mai degrabă, negândindu-se inconștient că protejează astfel.

din seria spirit in mentally ill device 4

— Ghost girl from the streets

disperarea de a nimeri în mijlocul vagonului de metrou
la oră de vârf
disperarea direct proporțională cu numărul de minute
cât îi ia să iasă din casă
cu volumul maldărului de haine lăsat în urmă
pe jos, pe scaun, pe pat,
cu cantitatea de fond de ten de pe față
și de șampon uscat din păr
bad hair day⁽⁷⁾ apocaliptic
oboseala de a nu-și putea odihni privirea
în nicio direcție
liniștea găsită în podeaua lipicioasă
și mereu pe scaunele din marginea vagonului

7) *bad hair day* = o zi proastă pentru păr (se referă la aspectul său, de obicei)

hidoşenia propriei feţe în lumina neoanelor
şi privirile aţintite spre ea

Piaţa Sudului

Constantin Brâncoveanu

Eroii Revoluţiei

Tineretului

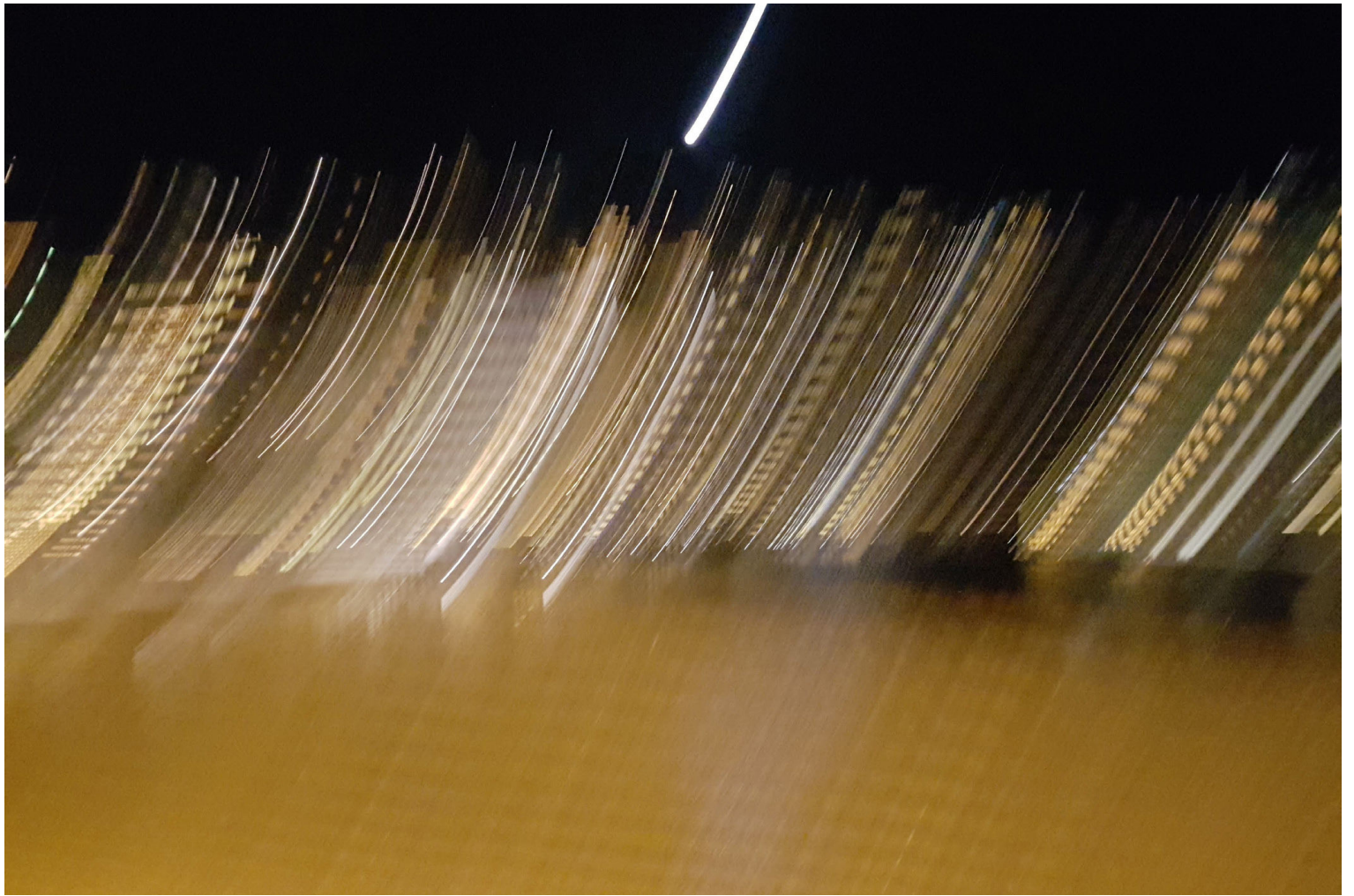
mai bine o lovitură în stomac decât să schimbe la Unirii

squirrel — Viviana

Poezii — Karla Manea

Nu mă privi
Ca-i să descoperi în mine
Gândurile mele „bolnave”
Prea grele pentru lumea noastră.
Gândurile mele înghit tot
Ca într-un vârtej ambulant.
Le-aș ucide – uite, acum.
Azi dacă aș putea, le-aș târî
Prin nămoluri sângeroase.
Le-aș sfâșia până n-ar mai fi.
Și atunci, din hoitul putrezit al gândurilor mele,
Poate s-ar naște ceva mai suportabil.
Un gând nou
Care poate, doar poate,
N-ar mai fi prea greu pentru lume.

Fortuit — Paul-Daniel Golban

molia cap-de-mort — Nichola T.

vorbesc cu molia de pe umărul meu:
mama nu crede
că am gânduri terifiant de intruzive,
mi-e așa rușine că le gândesc,
nu-mi aparțin.
nu că aş cunoaște sentimentul de apartenență.

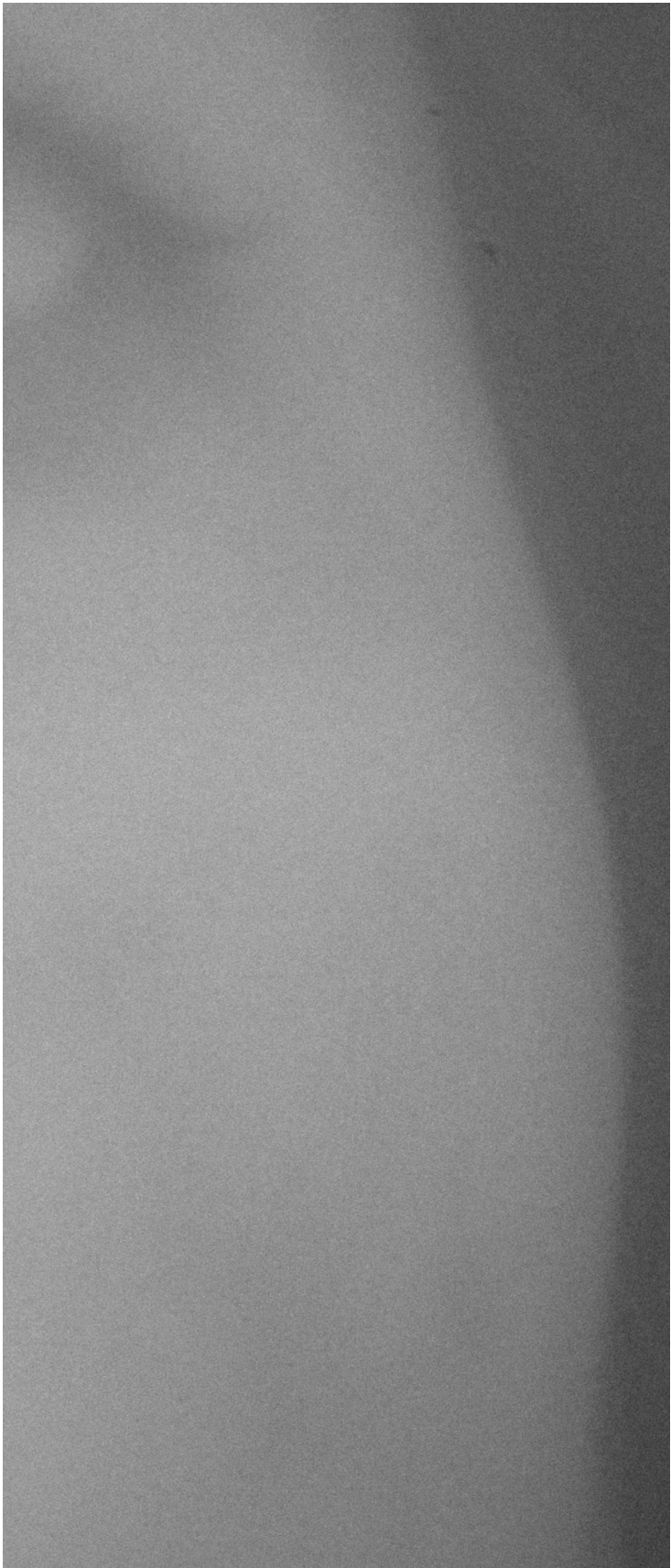
mi-e frică că o să încep să le cred
dacă nu le alung imediat
și nu mă condamn pentru ele.
ce om normal ar avea așa gânduri?
mi-e rușine
mi-e rușine că mi-e rușine
e contraproductiv.

mi-e rușine că mă întrebi la ce mă uit
când eu număr obsesiv câte colțuri are camera ta,
baia are mai multe
și nu las niciodată ușa deschisă
mi-e frică de gândaci și de imprevizibilitate.

mi-e rușine că o vorbă dulce
face cât 19 ani de abuz
și simți căldura
care n-ar trebui să-ți placă
dacă nu-ți plăcea, nu-ți era cald
e vina ta că ți-e cald
îți place prea mult că ți-e cald
nu mai simți altceva
orice reclamă e bună
pentru un panou gol.

cred că a murit pe umărul meu.

WOUNDS THAT NEVER HEAL
SHAME THAT IS NEVER WASHED AWAY
MELANCHOLIA LEADS TODAY
WIGS THAT WILL NEVER GROW
THEIR HAIR

Răni ce nu se vindecă niciodată

Vină ce nu poate fi spălată

Melancolia conduce astăzi

Peruci ce nu își vor crește niciodată părul

8) Wigs = Peruci

Fragmentat — oana ungureanu

(și) Tu ești de vină — Vlad-Laurențiu Moț

Am (re)ajuns unde m-am lăsat
Unde m-ai lăsat să (nu) fiu
Și e straniu,
Îmi văd fantoma în pereți
Te văd unde (nu) ai fost (niciodată)

Azi am venit la mormânt
Cimitir al inocenței mele
Cimitir al frumuseții mele
Cimitir al iadului meu
Aici m-am sinucis în frig și flegmă
Aici m-am adus la cine sunt
La ce am fost
La ce m-ai făcut.
Am fost făcut din sârmă ghimpată și vin ieftin

Umbre de cenușă și ființe și cadavre și întuneric,
Lăuntric mi-ai furat speranța
Intrinsec am renunțat la ce înseamnă bine,
M-ai mestecat și scuipat pe scări
Mă uitam la tine de sus
Și eram de fier
Și eram, căci nu mai sunt
și tu ești de vină.

din seria spirit in mentally ill device 3

— Ghost girl from the streets

Discuții la masa de dinainte — I. M.

sunt la masă cu
mine.

avem o discuție importantă,
veche de câțiva ani.

(discutăm polemica
suicidului
meu.)

ea își dorește să facem o
supradoză

„ceea ce vreau eu să spun
e că

am mai încercat în trecut

asta

și

nu

a

funcționat”

„dar nu am încercat niciodată

așa:

ia acul, umple seringă

C- -T V-E-Z-I C-U O-C-H-I-I

și ține-l la 90 de grade.

apasă rapid și stai jos, dacă amețești și te lovești?

ia acul, umple seringă

C- -T V-E-Z-I C-U O-C-H-I-I

și ține-l la 90 de grade.

ba, de fapt, chiar mai bine:

ce-ai zice de 45 de grade?”

„n-am încercat niciodată.”

„și nu vrei?”

„și nu vrei?”

„ceea ce vreau eu să spun
e că
mi-ar plăcea să ne dăm cu
capul de pereți.
avem exercițiu și
nu ne-ar recunoaște
N-I-M-E-N-I.”

„NU!NU!NU!NU!NU!NU!”

„poftim?”

„ceea ce vreau eu să spun
e că
vreau să fiu frumoasă.”

„eu nu. e timpul să fim..”

Eu, șoptind: „urâte”

Eu, urlând: „NU, VREAU SĂ FIU
SĂ FIU
SĂ FIU FRUMOASĂ.”

nimeni nu spune nimic.

nici eu, nici eu, nici ea, nici el.

nici eu.

„am o idee mai bună:

ceea ce vreau eu să spun

e că

mai bine ne aruncăm în

fața metrului.”

„ceea ce vreau eu să spun

e că

am deranja pe toată lumea.”

„ceea ce vreau eu să spun

e că

sunt un copil exemplar,

doar că cel mai mult îmi doresc să fiu

să fiu

anti-exemplul.”

Mama, plângând: „dar eu te iubesc.”

Eu, plângând: „dar eu te iubesc.”

Femeie, plângând: „dar eu te iubesc.”

Bărbat, plângând: „dar eu te iubesc chiar dacă ai preacurvit și chiar dacă mă iubești. dar eu te iubesc chiar dacă îngerul vine și preacurvește alături de tine, chiar dacă tu ești tu și tu ești orice, mai puțin ceea ce ești. dar eu te iubesc chiar dacă.” (Sună soneria.) deschide ușa. au venit ca să citească contoarul.

(O parte din mine se ridică și deschide ușa.)

(În fața ușii sunt tot eu. Am venit să discutăm polemica suicidului meu.)

„ceea ce vreau eu să spun

e că

nu contează cum mor,

contează doar ca groapa mea

să o împart cu cineva.”

când îmi săpați groapa, făceți-o adâncă,

până la fundul pământului,

până la strămoșii cei dintâi,

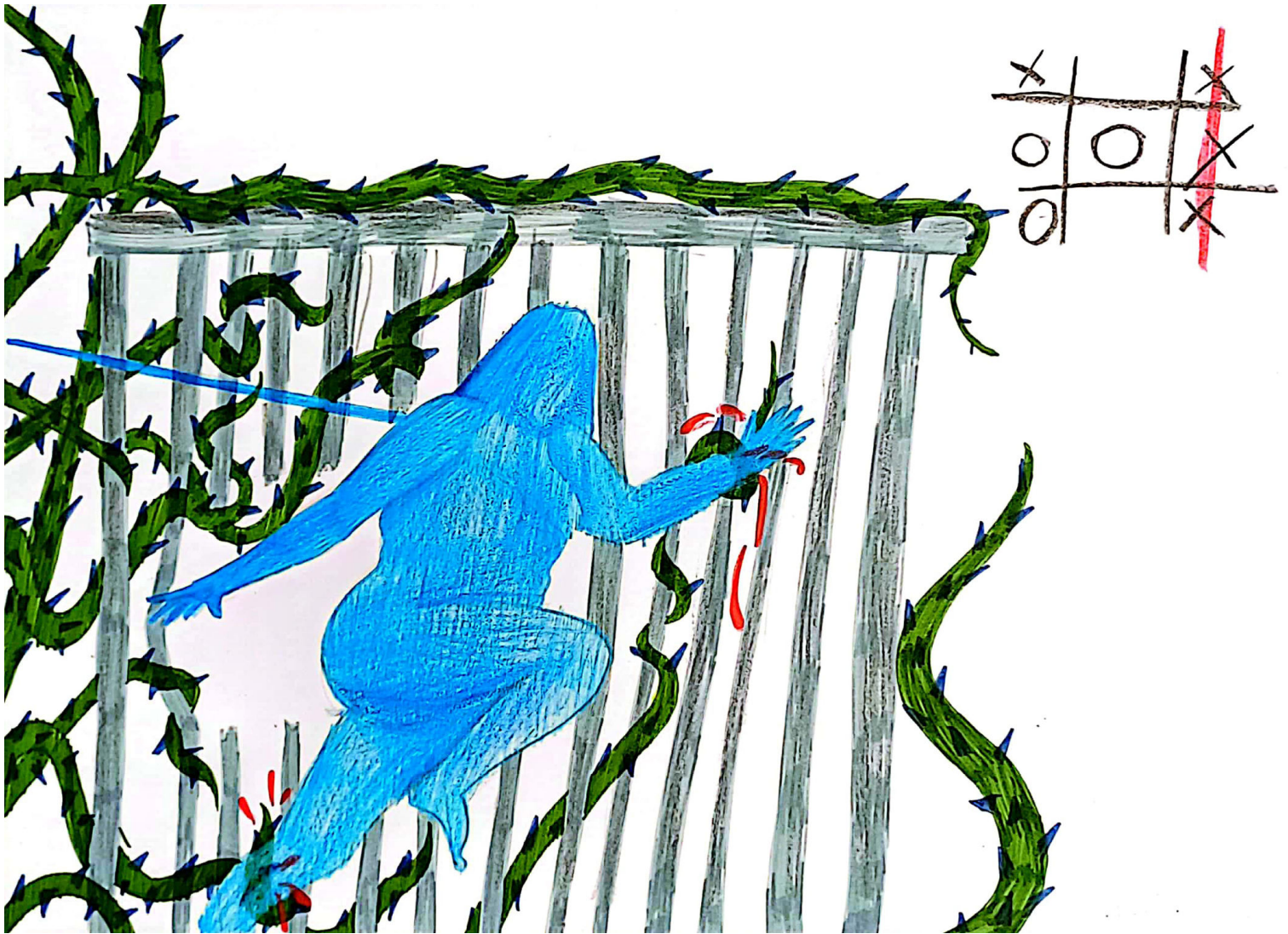
până la primul sărut,

până la prima palmă,

până la prima vedere a mamei.

sicriul meu să fie gol,
iar alături de absența mea,
puneți-mi un pachet de țigări,
amintirea iubitului meu,
ne-amintirea părinților mei.
tot ceea ce mi-am dorit
să uit vreodată
puneți lângă mine
căci o să am nevoie de încă o viață
să...

groapa să fie adâncă.
păstrați oricui un loc și
spuneți-le să
nu
mă
lase
singură.

din seria spirit in mentally ill device 1

— Ghost girl from the streets

Sunt în iad. Sunt asemenea lui Dante⁹⁾ care, cutreierând cărările Infernului traversând tot în jos, tot spre negură și moarte, și-a înscris pe buze și în suflet gustul torturii. Eu, asemenea lui, am gustat din negură și din tortură. Pe buze am gust de sânge și oțet, pe chip am privire de animal înjunghiat. Sunt murdară, obosită, singură într-o mare de țipete. Unde mi-e eleganța de pe chip, unde mi-e grația și inteligența? Am înțeles că îți poate fi orice furat cu destulă răutate. Am fost întemnițată fără voia mea. Însă, ca orice scriitor, și eu tot pentru cuvântul meu am fost întemnițată: pentru un cuvânt aiurit, spus din neștiință, lipsit de putere.

„Ideație suicidală”, atât am spus. Am spus cuvintele doamnei doctor de la camera de gardă la Obregia, joi seara. Le-am spus în speranța că-mi promit viață și libertate, le-am spus ca să primesc ajutor, ca să mă eliberez de gândurile depresive. Am crezut că voi primi o pastilă sau un gând bun, un sfat sau alinare. Ce-am primit nu a fost nici sfat, nici alinare, nici gând bun, nici vis frumos. A fost coșmar, a fost groază. O să enumăr doar, cu mintea departe, o singură dată, căci nu știu dacă fac față retrăirii evenimentelor, fie și doar prin scris.

Am fost luată și mi s-a luat tot ce aveam la mine: inele, cercei, clamă de păr, telefon, haine. Am fost dezbrăcată, de haine și de demnitate, de către un bărbat și două femei. Mi s-au așezat pe corp haine albastre, de plastic, de unică folosință. Mi-au luat până și sutienul, chiar sunt curioasă cum s-au decis să îmi păstreze chiloții. Am fost dusă într-o cameră și închisă cu cheia. Camera era simplă, monstruos de albă, cu patru paturi lipite de pereți. M-au întâmpinat

9) Dante este un personaj din cartea „Divina Comedie”, scrisă de către Dante Aligheri, care străbate cele 9 niveluri ale Iadului într-un rit al trecerii

două femei: o tânără de 20 de ani, adusă acolo de către părinții care au suspectat-o că ar consuma droguri și o doamnă la vreo 60 de ani care a încercat să se sinucidă. „Soțul m-a adus”, mi-a explicat. „Nu e prima dată când vin. Iar mă țin aici închisă trei săptămâni. Dar ce era să fac dacă nu mai puteam?”. Ele mi-au explicat cum stă treaba: „Ești la supraveghere. Ne țin aici închise cu cheia cât dorește mușchiul lor. Doar încearcă să stai pe pat și orice ai face, fii cuminte. Nu striga, nu plânge. Fă-le jocul și poate ieși afară.” Aș fi plâns, dar nu puteam. Aș fi urlat, dar nu puteam. M-am așezat cuminte pe pat, paralizată de frică. Nu înțelegeam ce se întâmplă, cum ajunseseam acolo. Parcă cu o secundă înainte îl priveam pe tatăl meu paralizat de frică. Atunci s-a întâmplat nenorocirea: am simțit stropi cum se scurg pe coapsele mele. La naiba, îmi venise menstruația. La naiba, îmi curgea în neștire. Am bătut la ușă: mi-au deschis două infirmiere. „Ce vrei? Stai pe pat.” Așa m-am întors la pat, ca un câine nenorocit, într-o cușcă, sângerând. Mi-e greu să îmi amintesc ce s-a întâmplat după, cât am stat întinsă. Doar un gând e încă proaspăt în sufletul meu, stând înalt, ca un catarg: „sunt în iad”. Atât simțeam. Că sunt în iad. E un iad de temnițe cu miros de sânge și gust de groază. Și în acest iad am stat. O oră, un minut, o noapte? Cine mai știe? Oricât o fi fost, s-a simțit ca o eternitate.

În sfârșit, s-a deschis ușa, am fost condusă într-un salon. „Am scăpat”, mi-am spus. Nici pe departe. Mi-au dat jos veșmintele de plastic, m-au îmbrăcat în pijamale decorate cu numărul secției. „Secția 4”. La naiba. M-au internat. Mi-am pus lenjeria pe pat și am încercat să mă dumiresc unde sunt: un culoar lung, întunecos, cu camere deoparte și de alta, numerotate și mici cât niște celule. Baia din capăt nu avea uși: doar două toalete fără capac, un geam mic și o chiuvetă. L-am rugat pe domnul asistent să îmi dea un tampon, eram plină de sânge, deja pătasem pijamaua. „De unde vrei să îți dăm noi tampon? Vată sau dacă vrei îți pun pampers.” Am optat pentru vată. Era noaptea târziu și am început să plâng. Au venit la mine infirmierele și mi-au cerut să tac. „Nu ieși niciodată de aici dacă faci așa. Te legăm dacă mai faci urât”. Resemnată și docilă, mi-am pus capul pe pernă și m-am rugat să își facă medicamentele efectul și să adorm, să mă trezesc din coșmar.

M-am trezit amețită, strigată de doamna doctor la control. Nu îmi aduc aminte mare lucru din acel control. Mi s-a promis că voi fi trecută la liber dacă sunt cuminte, a trebuit să semnez niște acte. Mi s-au adresat vreo trei întrebări și am înțeles că urmează să îmi fie făcute mai multe controale în zilele ce urmează. Am mers înapoi în pat și acum, la lumina zilei, am avut șansa să observ mai bine unde sunt: într-adevăr, în iad. Pe culoarul strâmt se aflau femei de toate vârstele, strigând înspăimântate. La „non-voluntari” la Obregia nu ai voie cu niciun obiect personal, nu ai voie să ieși afară, nu ai voie cu vizite, nu ai voie să

primești obiecte. Ai doar un pat care abia te încapă și, dacă ești norocos, dormi. Dormi să treacă. Dormi să uiți. Am văzut o față prietenoasă: o tipă care aveam să aflu că are 21 de ani. Am făcut cunoștință și mi-a povestit despre ea. Tipa era în anul trei la psihologie și avea psihoze. Nu era prima dată când venea la Obregia: „Prima dată a fost foarte rău. M-au legat de pat și m-au ținut așa patru ore. Nu puteam să îmi mișc nici măcar brațele.” Mi-a povestit că a fost ținută la non-voluntari vreo săptămână, dar că a rezistat cumva. „Dacă ești norocoasă, te lasă sus.” Sus, adică la etajul superior, la secția de voluntari. „La liber”. Au venit mai multe femei să vorbească cu mine, privindu-mă ca pe o himeră, ca pe o statuie de marmură. „Am înțeles că s-ar putea să mergi la liber.”. „La liber” era rostit ca promisiunea raiului, cu voluptate și vână și sclipiri în ochi. Rosteau „la liber” ca pe cele mai dulci cuvinte de pe pământ. Pentru aceste femei, chiar asta reprezintă secția de „voluntari”: libertate. E șansă la viață, e speranță, e gust de aer proaspăt și miros de ghiocei, e viață, e primăvară, e iarbă proaspăt cosită. E paradisul.

Într-adevăr, la prânz, am lăsat secția de non-voluntari în spate și am urcat la etaj, „la liber”. Am vrut să plâng pentru femeile pe care le-am lăsat în urmă. Am vrut să plâng pentru prietena mea, de care mă desparte un etaj, însă cu care nu pot vorbi. E duminică. Încă o aștept la etaj. Încă aștept să o îmbrățișez și să îi sărut obrazii, să cântăm împreună muzică folk și să îi spun să nu renunțe. O să scape. O să supraviețuiască.

La etaj am trecut în altă lume. Aici poți ieși afară și să stai pe bancă 15 minute. Aici băile au uși. Și cel mai important: aici ai telefon. Vineri la prânz, am putut în sfârșit să îmi sun părinții și să comunic cu prietenii mei. Am putut să fiu om din nou. Vineri seară, mi-a permis doamna infirmieră să ies 15 minute pe bancă, afară. Am tras aer în piept cu lăcomie, de parcă fiecare particulă de oxigen m-ar fi încondeiat cu viață. Mi-am lăsat obrazii mângâiați de soare și am văzut o mătă cum se împleticește printre picioarele mele. Afurisita aia de mătă m-a salvat: pentru prima dată în 24 de ore, am zâmbit.

Vineri noapte au încercat părinții mei să mă scoată. Li s-a spus că nu pot ieși fără acordul doctorului, care vine abia luni. „În weekend nu se fac externări.”. Bun, rezist. Rezist în weekend. Asta fac. Încerc să văd filme, să scriu, să mângâi pisica de la bancă. Încerc să trăiesc cum pot, întemnițată aici. Am speranța că voi ieși luni, însă sunt atât de speriată încât mi-e teamă să sper. Mi-e teamă să nu mă prăbușesc de la dezamăgire. Vreau să trăiesc. Vreau libertate. Vreau să mă plimb. Vreau să mă vindec. Aici nu te poți vindeca – aici te poți doar îmbolnăvi.

Silencing — andreea vlădulescu

alien exposure_selfportrait — Viviana

Cine? — Victoria Jilăveanu

Mi-ai furat pantalonii,
Fără drept de apel,
Și nu m-ar fi deranjat,
Însă, mă tem,
Că mi-am creat un toxic ecosistem.

În care eu dau,
Redau,
Predau,
În timp ce ei mă posedau,
Mă condamnau,
Mă comandau,
Mă scufundau și m-afundau.

Uneori actele mele de caritate se întorc împotriva mea,
Ca Mihaela care mi-a furat telefonul și cardul,
În timp ce ea primea,
Doar dragoste din partea mea.
„Mi-am ars-o prost. Mi-o meritam.”
Și, poate că uneori uitam,
Că unii oameni sunt răi,
S-au înrăit de la prea mult mucegai,
Că cadavrele trecutului sunt la fel de grele ca un putregai.

Și, într-adevăr,
Mi-o meritam,
Într-un mod cathartic,
Dar care, totuși,
Nu mi-a lăsat sufletul arctic.

L-a dezghețat,
L-a făcut mai pronunțat,
Poate chiar,
Adevărat.

Hair — andreea vlădulescu

am văzut moartea cu ochii
dintr-o Dacia Logan
și de la etajul șase
al unui bloc cu uși de sticlă.
am văzut moartea cu ochii,
m-aștepta în fața ușii
a răstit niște cuvinte familiare
și m-a tras de mână când voiam să plec,
cert e că nu m-a omorât.
în noaptea aia.

de asta m-am tot întors,
era o mizerie familiară.
ca să mă liniștesc,
am început să număr.

și-am numărat:
ușile, pașii, colțurile, gândacii.

am văzut moartea cu ochii
și moartea avea cei mai frumoși ochi,
cele mai frumoase buze,
cel mai frumos zâmbet
și mă ținea strâns noaptea.
am rugat-o să mă omoare încet
și în chinuri,
a spus că-i place să mă doară
m-a lăsat să mor de dor.
am rămas jumate' mort,
jumate' infatuat.

Borderline Personality Disorder — Laurențiu-Vlad Moț

Furt — Vlad-Laurențiu Moț

Stăteam seara și-mi ștergeam amintirea ta de pe geamul de unde ai fugit de noi atunci,

Era vară și amanta ta era încă intactă,

Am știut că te-am pierdut chiar dacă nu te-am găsit niciodată,

Și-am știut că am plecat odată cu tine.

Aici încă trăiește fantoma ta,

Mă face să plâng pe la 3,

Mă fură dimineața la cafea,

Încă îmi caută vena cu acul,

Încă îmi spune că mergem la munte,

Încă îmi bagă cristal în sânge,

Încă bea vin lângă mine când plâng,

Stă pe pervaz și se uită la noi cum distrugem ce suntem,

Se uită la mine cum încep să ne uit,

Se uită la mine cum încep să redevin,

E noapte și e frig în august,
Ea încă locuiește la hotel,
Eu încă mă trezesc dimineața pe saltea și te văd sforăind,
Încă ne văd viitorul la hotelul unde locuiam,
Acolo au murit multe părți din ce-am fost eu
odată cu inocența ascunsă în spatele capului meu,
odată cu inocența de dinainte de prostituție,
odată cu inocența de dinainte de vândut,
eram mic și tu erai bătrân,
dar eu vorbeam cu acel ceva din tine
și-n tine am rămas ca în dimineața în care am adormit așa
și moare încet versiunea care te vede
așa cum moare alinarea mea
cu tine
și cu mine
și
cu ea - cea cu care ai fugit din viața mea.

igra.

din seria spirit in mentally ill device 2

— Ghost girl from the streets

Îți dau aceste flori — Emilia Mardare

10 Septembrie 2023

[un mesaj neplăcut]

scris cu sângele nostru sub unghiile tale

[nu vreau să îți mai provoc durere]

în fiecare noapte cad sub saltea unde mă ții captivă

ți-ai cusut destule pansamente de fiecare dată când

infectai tot ce numesc casă

oricât aș plânge nu ar fi de ajuns să te înec

mergi pe stradă fără capul în pământ

merg pe stradă urmărită în pericol

[îmi pare rău că nu am scris mai demult]

îmi pare bine că nu mai văd ce scrii acum

nici măcar la xerox nu vor să îți copieze literele

deși e xeroxul tău și te ține în vitrină

în formol – steril – curat – protejat

dacă erai ca Iisus ai fi mers

3-10 ani în izolare

status pe facebook ți-am supraviețuit

[sunt un laș]

mereu am vrut să îți iau flori dar tot ce atingi

se molipsește – „e nebună” – vrea să îți facă rău

un simptom recurent al tulburării schizotipale este

umanitatea mea se scurge în

absorbante pe care nu știam că trebuie să le port atunci

știi că îți era frică să fi sunat eu la poliție

știi că poliția mi-ar fi răs în nas și nu ar fi făcut nimic

știi că îți e frică de mine

[sunt un abuzator și un mincinos]

istoria literară atestă

o, muză, îndrumă-mi degetele pe tastatură

abuzatorii primesc premiul nobel iar

victimele devin semne uitate în cărți iar

o, muză, revarsă durerea noastră în versurile lui

cuvintele noastre sunt de prisos

[îmi asum vina]

cum dai cu mopul pe gresia din hol când e plină de noroi

cum vezi prin noi

cum pentru tine există doar prima femeie

[empatizez cu tine]

aș vrea să fi uitat că ți-am zis de ideățiile mele suicidalr cum ai uitat

orbesc în umbra cuvântului „carieră”

cum suferi tu mai mult decât mine

[când eu eram în față la șinele de metrou la unirii și voiam să

asta vrei, să mor, nu?]

[[ce vrei să fac, să îți plătesc eu terapia?]]

[[[am fost un om rău de prea multe ori]]]

ai recunoscut că e inuman să te iert

așa am decis că vreau din nou să fiu om

chiar dacă omul ăsta nu poate uneori

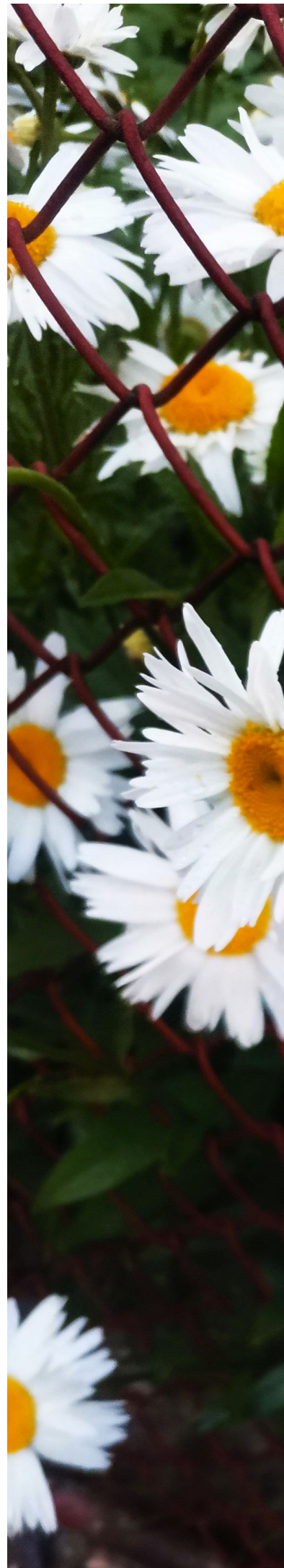
să meargă peste stradă să își ia țigări, să meargă singur pe stradă în
general, să

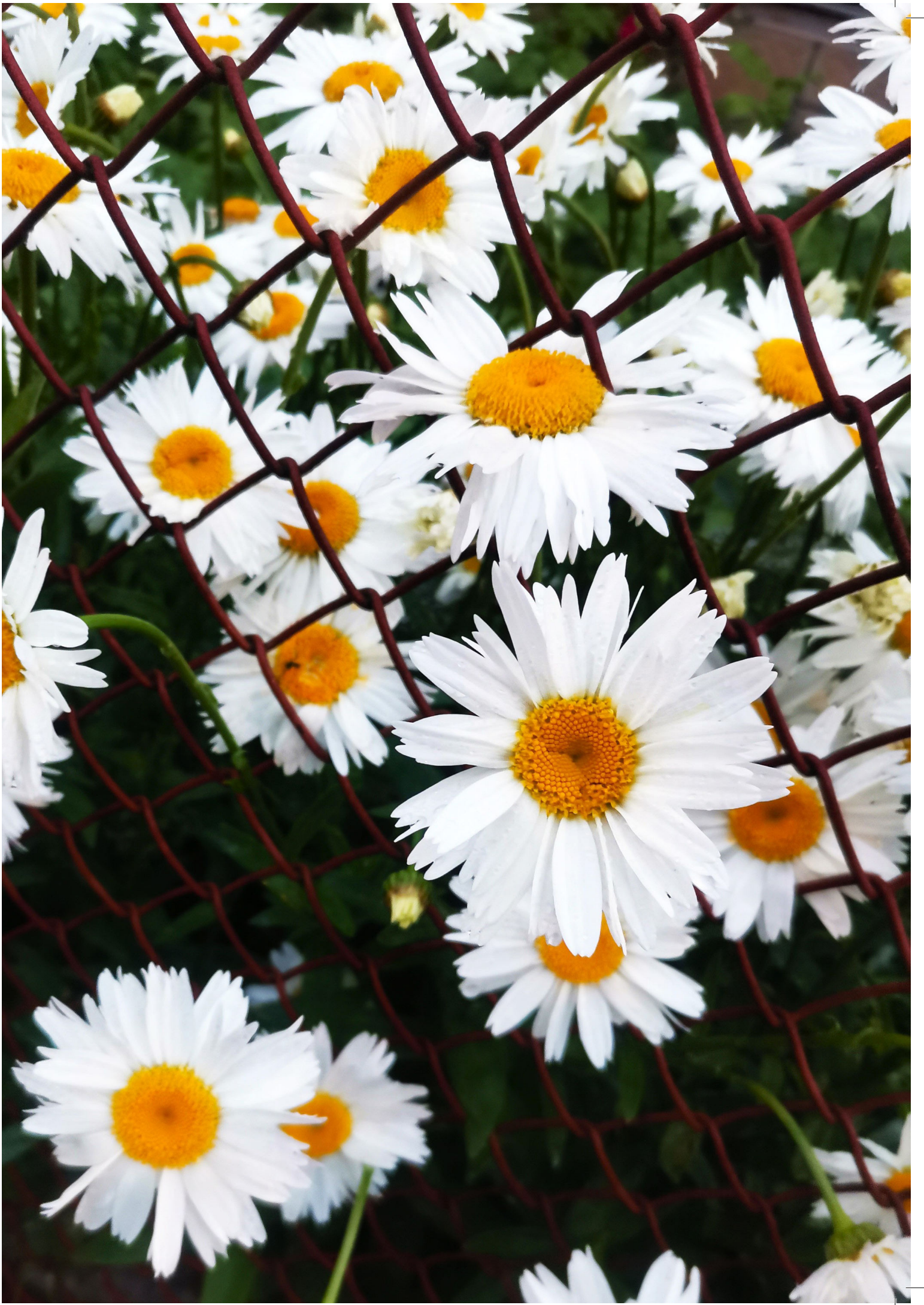
își gătească

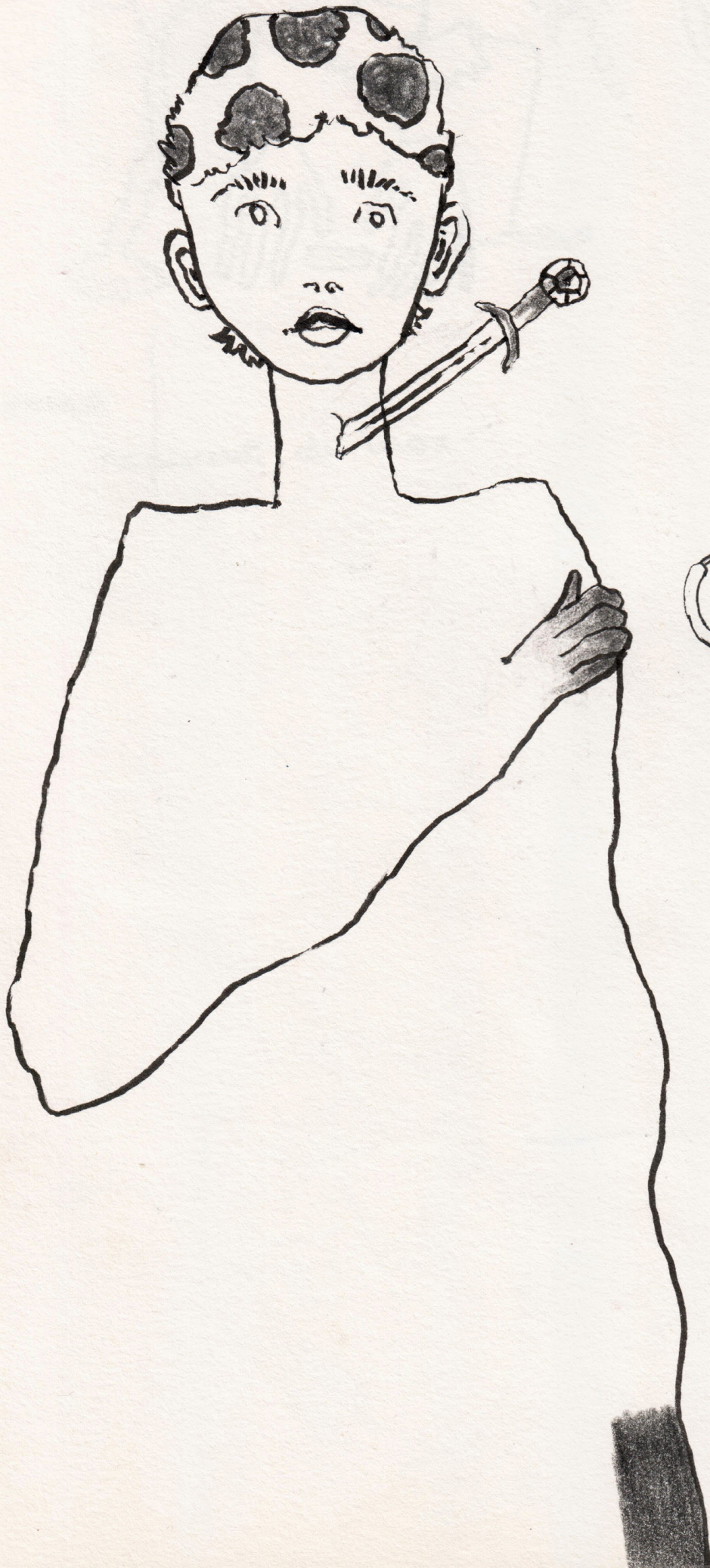
să spele vasele

trăiește în afara cuștilor de câini cu spume albe sub dinți – crini

Eliberare — oana ungureanu

Cutreier îmbulinită străzile tineretului împânzite de bătrânei cu privirea lungă întrebându-se uneori cu voce mai sfidătoare dacă aceasta e moda de acum.

În clipele mele de afundare mă uit și eu lung la ei, rugând aproape să-mi ofere călăuză. În drum se oprește o bătrână îndoliată, îmbrăcată în negru din cap până-n picioare, cu o cruce de aur la gât. se oprește și se uită la noi minute în șir. văd prin ea durerea arhicunoscută tuturor celor ce au trecut prin ea și mă întreb și eu dacă ea mă poate simți. mergem mai departe și ne urmărește cu privirea. gândul îmi stă la ea și la toți trecătorii pasajului Unirii adesea. la doliu. la noduri în gât în după-amieze însorite.

10) hivemind = conștiință comună

Azi am ajuns acasă și nu s-a întâmplat

nimic, am făcut doar puțină insolație

— Fen Fotache

De fiecare dată când merg pe stradă sper să mă întâlnesc cu cineva

Într-o lume unde totul e organizat

La o vârstă la care planurile se fac din timp

Cu o față care încurajează la tăcere

Un corp care nu atrage pe nimeni

Și o personalitate care face psihologii să spună „Doamne-ajută”

Sunt o existență fadă.

Sunt un neica nimeni.

Sunt o negură mergândă.

Sunt un cadavru pe picioare.

Sunt un om care apare în viața altora pentru a îi face să se simtă mai bine despre sine.

Sunt un nimic.

Sunt un consum constant de aer și resurse și energie.

Sunt unul din opt miliarde de motive pentru care Pământul se duce pe râpă

Dar nu unul din motivele pentru care are sens să se învârtă.

Însă am dreptul să merg

Și am dreptul să visez

Că poate,

Poate

În lumina bună

La ora potrivită

La locul potrivit

Cu persoana potrivită

Mă voi alinia și vom da Pământului o amintire frumoasă.

Revenind.

Merg pe stradă

La orice oră

Pe orice vreme

În orice oraș

Cu orice haine

Uneori cu oameni,

Alteori cu câine,

Deobicei singur

Pe orice continent.

Lumea spune că e periculos

Dar subestimează abilitatea mea de a face ca nimic să nu mi se întâmple niciodată.

Și totuși – ce adrenalină e să speri că azi va fi altfel.

HAANA — Viviana

Queer joy — oana ungureanu

fiindcă mai e puțin până se împlinește un an de când am fost luată în plin de o mașină

am vrut să scanez hainele ce mi-au rămas de atunci, cele care au fost tăiate în ambulanță

Obişnuiesc să fac gluma asta des:::

Like the true bimbo that I am, I haven't been hit by any car, but a porsche while in full make-up glam and wearing leggings with a 'super hot' text on them.⁽¹²⁾

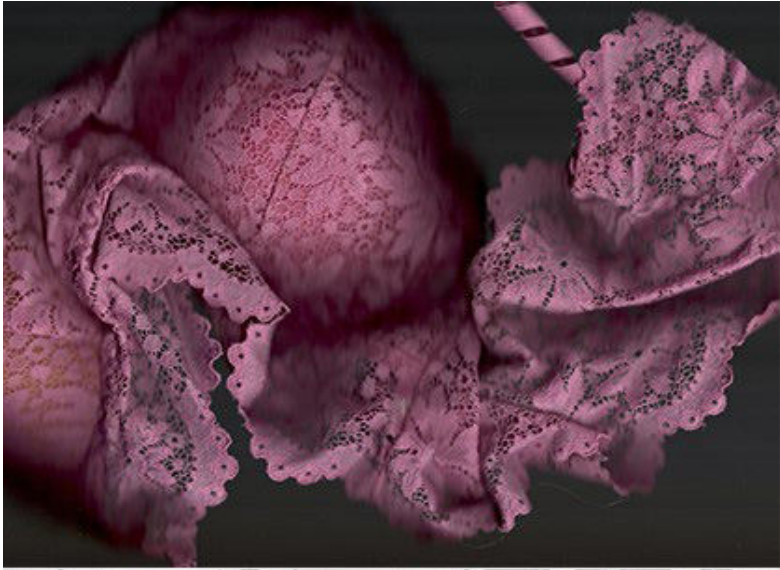
Mă gândesc des la felul în care am descris zborul. cum am văzut purul nimic, negrul ce mă înconjura cu totul minute întregi. cum nu am simțit durerea. *fentanyl dear*⁽¹³⁾. mă gândesc la toți cei dragi și cum în mine a crescut această iubire de viață ce a fost mereu alături chiar și în cele mai depresive perioade. la sucul și gemul pierdut în spital. la părinții mei.

fiecare trecere de pietoni îmi aduce aminte de... fragilitate. Fac zilnic pact cu moartea, încă să mai îmi dea timp.

11) trauma dumping rawdoggiestyle = a descărca experiențele traumatice asupra altora fără avertisment sau invitație

12) Like the true bimbo that I am, I haven't been hit by any car, but a porsche, while in full make-up glam and wearing leggings with a 'super hot' text on them = Ca o adevărată bimbo ce sunt, nu am fost lovită de orice mașină, ci de un porsche, în timp ce eram machiată extravagant și purtam colanți pe care scria „super fierbinte”

13) fentanyl, dear = fentanil, dragule

the duality of man⁽¹⁴⁾ — Sophia

există zile în care îmi doresc sa fiu băiat,
există zile în care n-aș putea fi mai fericită
că sunt femeie
și există altele în care nu-mi doresc să fiu
nici una,
nici alta.

la fel cum există nopți în care tânjești după cineva
cu care să poți împărți
patul în care odată te simțeai ca acasă
și în care ai împărtășit atâtea temeri
și trăiri
atâtea discuții pe care odată le numeai *deep*⁽¹⁵⁾
și există și nopți în care îți este de ajuns
propria căldură.
câteodată e chiar mai mult decât suficientă.

14) the duality of man = dualitatea omului

15) deep = profund

double vision_selfportrait — Viviana

Semicerc — Paul-Daniel Golban

Fără nume — Fen Fotache

Când văd pisica

Cum se lăfăie

Doarme

Se întinde

Oriunde, oricând

Cu ușurință

Ce pot să simt

Decât invidie?

Tandrețe — oana ungureanu

Despre depresie și alți demoni — Karla Manea

Ca la contabilitate, mă așez frumos la birou, trag linie și adun: 21 de ani am. Chiar merg pe 22. Trei ani i-am pierdut pe depresie. 18 ani i-am pierdut pregătindu-mă să fiu în depresie. Adunate toate fac zero. De 21 de ani calc pe acest pământ și atât mi-a rămas. Nimic. Și din nimicul care mi-a rămas am iscat aceste rânduri, să fie citite de oricine se încumetă a le citi.

Depresia îmi cere să îmi țin gândurile pentru mine, însă mă mai încumet câteodată să le împărtășesc și răspunsul celorlalți este același: unii cred că mint, alții ghicesc în vorbele mele ori lenevie, ori exagerare. Oamenii mă privesc cu teamă sau cu uimire și-mi pot doar închipui cât de ciudată le par. Însă dacă își dorește totuși cineva să asculte ce se aude în mintea unui oarecare depresiv, fie de curiozitate, fie de teamă, puteți începe de aici. Din fața depresiei oamenii își trag pașii înapoi ca după un accident, fie ei doar spectatori. Eu n-am avut de ales și m-am trezit actor. Însă e periculos acest spectacol și miza e mare, iar replicile sunt grele și chinuitoare. Vă rog, dacă se poate, doar să nu mă batjocoriți de pe margine. Doar să ascultați spectacolul cu răbdarea unui creator. Intrați — dacă aveți curaj.

*

Acum vreo trei ani la vremea asta, trăiam primul meu accident, sub forma unui episod depresiv. Dacă m-aș reîntâlni cu mine de atunci, mi-aș zâmbi cu căldură și m-aș mângâia pe creștet, știind că avea să se abată asupra mea un eveniment catastrofal, care să mă distrugă de-a dreptul. Depresia cronică nu e o cruce pentru cei slabi de înger, iar eu o port de trei ani, fără răgaz. În ultimii trei ani, viața mea a fost o veșnică bătaie de

inimă pentru următorul atac de panică. Îmi imaginez că experiența mea nu e cu mult diferită de cea a unui ceasornicar care, după ani lungi de muncă asiduă, se socotește a fi creatorul unei capodopere. Și iată, la prima bătaie de ceas a noii lui creații, se trezește că ceasul nu merge. E stricat. E defect. Mai are oare atunci ceasornicarul răbdarea și oțelul sufletesc să dezmembreze tot, să o ia de la capăt? Eu una nu am avut de ales. Reversul era hăul. La primul episod depresiv, am înțeles că ceea ce construise timp de optsprezece ani era un organism defect, care nu putea să supraviețuiască. Încet, de nevoie, m-am dezmembrat pe mine însumi, gând cu gând, până am ajuns să fiu nimic.

În adolescență eram plină de exuberanță tinerească, de ton mesianic. La optsprezece ani, țineam fruntea înainte, sedusă de viața pe care mi-o imaginam la decenii distanță, privind înainte, cu trufie și elan. Un an mai târziu, în depresie fiind, nu priveam nici până după-amiază. Un minut în plus de viață era pentru mine mai copleșitor decât miliarde de cunoștințe pe care, în decenii de trăit, le-aș fi dobândit. Uite așa, în acești trei ani am murit și înviat de o mie de ori.

Abia acum, după atâtea luni de terapie și medicamente, parcă aud în mine un ticăit de ceas. E un ecou înfundat, venit de departe, însă îl aud și-mi dă speranță. După atâta timp, gândul unei zile întregi de trai nu e atât de copleșitor cât să mă împiedice să mă ridic din pat de dimineață.

Am nădejde că fericirea pe care am găsit-o în mine după trei ani de depresie este completă și hrănitoare. Dacă înainte o confundam cu fericirea celuilalt, căci trăiam să-l mulțumesc pe cel de lângă mine, am siguranța că de această dată ea îmi aparține complet. Însă ca orice om cu depresie care se află întâia oară în afara unui episod depresiv, mă înec în întrebări. Cum mă voi putea arăta vreodată în fața lumii? Cum să mă prezint? Cum să nu mă ascund docilă în spatele „bolii” pe care o am? Cum să mă scuz pentru un atac de panică? Cum să cer răbdare când tuturor le sunt străină? Cum mai trăiesc eu acum?

Vorba lui Marin Sorescu⁽¹⁶⁾: „mai naște-mă o dată.” Prima viață nu prea mi-a ieșit. Cui nu i se întâmplă să nu poată trăi după pofta inimii? De atâtea ori m-am născut că nu mai știu cine sunt. Mi-e atât de teamă să vorbesc cu cei care mă știau de dinainte să am depresie. Mi-e teamă că nu o să mă mai recunoască, că o să vadă o străină cu trupul meu și numele meu, însă alt suflet în loc. Un suflet care știe teroare și e umbrit și plin de cicatrici. Nu o să se teamă ca de o „arătare deformată”? Nu o să-și tragă pașii înapoi?

*

16) Marin Sorescu (1936 – 1996) = scriitor român

Dacă ai citit până la final, ți-ar putea părea o epopee. Ți-ar putea părea gânduri grele, care se abat asupra ta o dată pe an, când viața te pune la încercare. Însă, pentru mine, e doar o altă zi. Sunt gânduri pe care le am zi de zi. Port acest război cu mine și din materia sufletului meu se fabrică o oaste în fiecare zi. Dacă citești, fii blând cu mine. Nu mă numi „leneșă” sau „dramatică” sau „prefăcută”. Aliază-te cu mine. Ascultă-mă. Nu, n-o să se termine războiul din mine, dar n-o să-l mai duc singură. Și pentru un om, asta e tot ce contează.

Rețele și perspective — oana unguireanu

pe fugă — Viviana

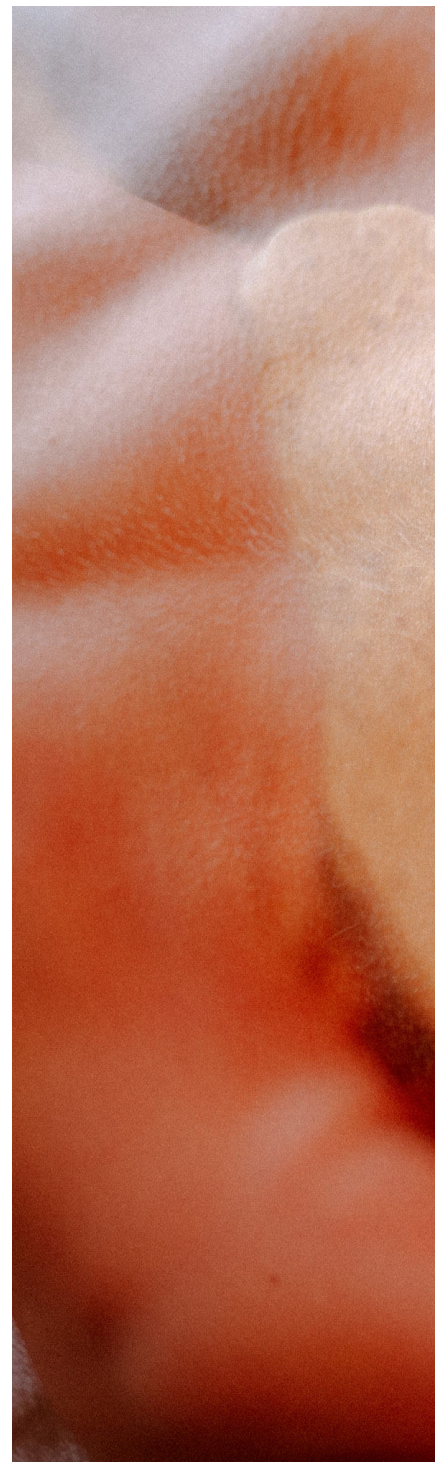

pe fugă — Viviana

dacă aş putea — **Nichola T.**

văd cum mă analizează
cum își aruncă priviri
după atâta timp încă doare că
elefantul din cameră sunt eu
și nu-mi mai este rușine
că prezența mea incomodează
scârbește și provoacă milă.

dacă aş putea, nu m-aș micșora.

belly button — Viviana

jellyfish pillow — Viviana

Gânduri cu oboseală și pământ¹⁷⁾ — Nóra Ugron

Podeaua de lemn, veche de cine știe câte zeci de ani, zgâriată în mai multe straturi, mă trage jos. Este destul de rece comparat cu faptul că e vară și afară încă câteva ore de acum era treizeci de grade. („Treizeci de grade, treizeci de grade” - îmi sună în cap spontan de fiecare dată când mă gândesc la acest cuvânt...). În beciul acestei clădiri de cel puțin o sută de ani însă e mereu răcoare. („Zero zero grade, zero zero grade”, lol). Sub podea parcă se simt straturile de pietre mari și grele, și sub pietre zeci de kilometri de pământ și sub pământ sute de kilometri de roci și silicat. De unde se emană răcoarea.

Stau cu picioarele încrucișate sub mine și talpa de cauciuc a pantofilor scârțâie pe lemnul negru și uzat când îmi mișc gleznelor. Vreau să mă unesc cu podeaua asta, poate atunci nu o să mă mai simt așa obosită până în oase.

Dacă stau un timp foarte îndelungat pe fund așa, începe să mă doară totuși și să-mi amorțească picioarele și încheieturile. Dacă aș putea să scriu întinsă pe podea, pe spate, m-aș culca, m-aș întinde, ca să simt greutatea mea pe podea pe o suprafață mai mare. Ca să mă contopesc cu podeaua asta neagră în hainele mele negre și să mă învelescă răcoarea neagră complet.

Vreau să stau întinsă și calmă, în liniște, cu sunetele mașinilor și păsărilor îndepărtate până ce simt că îmi pot ridica piciorul fără să mă gândesc câtă energie din rezerva mea va costa fiecare pas. Doar să stau și să-mi ascult bătăile inimii estompate de podea și pământ care mă țină drept. Să stau cu fiecare vertebră întinsă, cu picioarele și mâinile întinse, cu sufletul întins, și să nu mai trebuie să mențin o poziție, să stau cu spatele drept, să trebuiască să-mi țin oasele și mușchii, să am grijă să nu mă colapsez. Să las pământul să mă țină și

17) Text scris în cadrul atelierelor Întrupatx în Cluj, între 22-24 august 2023.

să pot deveni o mulțime de greutate care apasă pământul, dar care nu apasă pe mine.

Să stau doar ca să stau, o activitate pe care nu ar trebui să mi-o permit și totuși ajung să fac și să regret fiecare zi când nu reușesc să mă ridic din pat destul de repede, sau spre deloc, pentru mai multe ceasuri, chiar toată ziua. Nu vreau să stau între plăpumi moale și fierbinți în caniculă care îmi sufocă gândurile. Am nevoie de răcoarea pământului.

Realizez abia acum că nu suntem într-un beci, ci la parter de fapt. Podeaua din această scenă de sală studio cu reflectoare stinse mă pune la loc. Gândurile, inima, sângele și emoțiile nu zvârcolesc aici și acum, doar pulsează într-un ritm regulat și apasă pe podea și se lasă ținute.

Am ajuns să scriu întinsă pe o parte, cu mâna stângă sub cap și caietul lângă, așa am senzația că cerneala neagră iese din mână și acolo ajunge din parchet, că fiecare cuvânt se scrie cu pământ și din pământ. Că nu trebuie să exist în pofida pământului, ci exist cu el în el și pământul există cu mine în mine.

Soothing instances — oana ungureanu

Joy — oana ungureanu

Safe space — Paul-Daniel Golban

Safe space ⁽¹⁸⁾

Un alt cuvânt pentru acasă

O altă denotație sufletească pentru ceea ce îți ține de cald

Un alt loc unde poți fi doar tu și ale tale

Și nimic mai mult

Nicio măsură mai mult

Întotdeauna am visat spațiul acesta ca un interstițiu

Unde lumea somnului invadează lumea viului

Și unde lumea viului își caută obârșia

Acolo unde sunetul e viu și tăcerea își modulează inflexiunile vocii

Acolo unde supărarea ia sfârșit

Și unde exteriorul vibrează ocolit

Și unde plăcerea își găsește apusul și răsăritul

Și unde litera prinde avânt

18) Safe space = spațiu sigur

Și unde totul primește plus

Iar minusul e uitat

Safe space

Un alt cuvânt pentru acasă

Safe space

Sau locul din tine ce își găsește splendoarea

Joy ride to paradise — oana ungureanu

Pagina 13 - **Un ciorchine** — Daria Lazăr

menționează: violență parentală, suicid, crimă; descrie: sanism, ideeație suicidară, autopatologizare, disperare

Pagina 17 - **sarcină electrică nedorită** — Emilia Mardare

menționează: elemente religioase

Pagina 20 - **scaunul pe care a stat** — Gabri Roșca

face aluzie la: COCSA (child on child sexual abuse⁽¹⁹⁾); menționează: abuz religios și parental

Pagina 23 - **Genetică** — Karla Manea

descrie: abilitism, abuz parental, decadență; menționează: insecte

Pagina 27 - **Tata** — Cristina

descrie: relații familiale disfuncționale, abuz parental

Pagina 30 - **Mama** — Vlad-Laurențiu Moț

descrie: moarte, droguri, abuz, suicid, violență sexuală, autovătămare; menționează: alcool, fluide corporale, amputare; face aluzie la: abuz parental

19) child on child sexual abuse = abuz sexual între copii

Pagina 37 – **Singură** — Cristina

descrie: ideație suicidară, imagine de sine negativă, singurătate, autosabotare, autovătămare; menționează: alcool, droguri, suicid

Pagina 42 – **L34** — Anna Ban

descrie: dismorfie corporală, sanism internalizat

Pagina 46 – **(nu)** — Vlad-Laurențiu Moț

menționează: boală, amputare, sex, suicid, frică; descrie: violență și urmele sale, abandon

Pagina 51 – **ea este** — Anna Ban

menționează: violență, dismorfie corporală; descrie: anxietate

Pagina 54 – **Poezii** — Karla Manea

descrie: sentimente negative, violență, sanism sistemic, cadavru; menționează: sânge

Pagina 56 – **molia cap-de-mort** — Nicola T.

menționează: moarte, abuz, insecte; descrie: gânduri obsesive, rușine

Pagina 63 – **(și) Tu ești de vină** — Laurențiu Vlad Moț

descrie: cimitir, culpabilizare; menționează: suicid, alcool, cadavre, fluide corporale

Pagina 66 – **Discuții la masa de dinainte** — I. M.

descrie: suicid, supradoză, droguri injectabile, ace, violență fizică, moarte, sexism

Pagina 73 – **De prin spital** — Karla Manea

descrie: internare involuntară, spitale psihiatrice, abuz instituțional și psihiatric, frică, menstruație, dezumanizare; menționează: sânge, contenționare mecanică, suicid, rănire animal, elemente religioase

Pagina 78 – **Cine?** — Victoria Jilăveanu

descrie: relații toxice, blamare și autoblamare, abuz; menționează: cadavru

Pagina 81 – **plin de tine** — Nicola T.

menționează: moarte, durere, insecte; descrie/face aluzie la: abuz

Pagina 84 – **Furt** — Vlad-Laurențiu Moț

menționează: ace, sânge, droguri, alcool, moarte, trafic de droguri

Pagina 87 – **îți dau aceste flori** — Emilia Mardare

menționează: sânge, ideea de suicidară, elemente religioase, poliție; descrie și face aluzie la: abuz sexual și emoțional, sanism

Pagina 93 – **a hivemind** — Gabri Roșca

menționează: doliu

Pagina 94 – **Azi am ajuns acasă și nu s-a întâmplat nimic, am făcut doar puțină insolație** — Fen Fotache

descrie: sanism, imagine de sine negativă, autodeprecieri; menționează: cadavru

Pagina 98 – **trauma dumping - rawdoggiestyle** — Gabri Roșca

descrie: accident de mașină

Pagina 100 – **the duality of man** — Sophia

menționează: disforie de gen

Pagina 105 – **Despre depresie și alți demoni** — Karla Manea

descrie: depresie, atac de panică, sanism, autopatologizare, sentimente de inadecvare; menționează: moarte, dezmembrare, elemente religioase

Pagina 110 – **dacă aș putea** — Nicola T.

face aluzie la: grasofobie

Pagina 113 – **Gânduri cu oboseală și pământ** — Nóra Ugron

descrie: extenuare, durere cronică

andreea vlădulescu —

andreea vlădulescu activează ca artistx povestitorx, folosind filmul (video), fotografia și diverse alte medii. Scopul artei sale e să spună povești, să simtă sentimente, să interogheze constructe și să fie estetică. După ce a studiat un mix de film, literatura, fotografie, artă, antropologie și altele, a creat diverse concepte de artă împletită cu activism interesectional. Insta: andreea_vladulescu

Cristina —

Insta: efectiv_gen

Daria Lazăr —

Daria Lazăr locuiește în Cluj-Napoca, unde scrie și traduce alături de fiica și motanul ei.

Emilia Mardare —

Arta mea este indispensabilă de identitatea mea queer și mad, motorul creației mele se învâрте datorită acestor rotițe marginale. Văd scrisul ca un continuu manifest și practică revoluționară asupra unui canon care neagă spațiu vocilor din alteritate. Insta: imparateasagolanilor

Fen Fotache —

Fen e o persoană cu 7 boli mintale și 6 part-time joburi care s-a retras în munți cu 2 pisici, un câine și zero poftă de viață.

Gabri Roșca —

Insta: electrikaetherika

Ghost girl from the streets —

Ghost Girl is an urban artist renowned for her dynamic graffiti, intricate drawings, and emotive paintings, all reflecting the pulse of city life. Founder of Ghost Girl Studio, she channels her rebellious creativity into powerful visual narratives that resonate on the streets and beyond. Her work blends vibrant energy with thought-provoking themes, making Ghost Girl Studio a unique hub for bold, artistic expression. Insta: ghost.girl.studio

Karla Manea —

Karla crede în iubirea radicală ca antidot la lumea singuratică în care pare că ne cufundăm. Scrie despre capitalism, depresie și dragoste. E neurodivergentă și vrea prin poezia ei să își creeze un loc în lume, unde toțx să se simtă parte din comunitate. Insta: karla.manea_

Nichola T. —

șmecherie, sex etc

Nóra Ugron —

Poetă, anarhistă queer-feministă și activistă anti-speciesistă, membrx a mai multor colective de stânga radicală din România și transnațional. Membrx a Cenaclului X și editorx la LeftEast. Poeziile sale în și limba română și maghiară au apărut în mai multe antologii și reviste literare, recent au fost traduse și în croată. Colecția sa de debut în poezie în limba română, „Orlando Postuman“ a fost publicată la Fractalia în 2022. Este doctorandx în studii de gen la Universitatea din Turku, Finlanda. Insta: norkadorkaa

oana unguoreanu —

Visează la o lume mai bună (ce-o mai însemna și asta) și luptă pentru principii queer decoloniale intersecționale anti-capitaliste, și pentru orice înseamnă solidaritate, vindecare colectivă și comuniune. Interesatx de orice înseamnă științe sociale, nebunie și artă politică, dar și de jocuri video, vrăjitorie, natură, pisici, și medicină veterinară mai nou. Cercetează, organizează, îngrijește, iubește și convietuiește cu animale nonumane, scrie când apucă, stă cu picioarele în noroi. linktr.ee/oana.ungureanu

Paul-Daniel Golban —

Pasionat de poezie, traduceri literare, studii scandinave, biblioteconomie. Și de orice înseamnă colaj, de granița dintre literatură și artă. Gata oricând să immortalizeze momentul printr-o poză. A publicat atât în reviste literare și culturale, precum și în reviste și volume academice. Insta: dadahowlpoetry

sixy —

Dj, digital artist, trinket collector and a multi-purpose vessel

Viviana —

neuroqueer & explorerx de senzații și tăceri umane și non-umane. Insta: yawning_ax0lotl

Vlad-Laurențiu Moț —

Sunt Moț, artist digital și poet. Poeziile mele sunt focusate pe trauma de a fii, queerness, madness, și experiențele care m-au făcut să fiu IT. (e pronumele meu principal).

